

NOOD en UITKOMST

Twee biddagpreken over Jesaja 38:14

Hiskia's ziekbed en wonderlijke genezing

gehouden te Overberg
in 1958

en
KERKBLADMEDITATIES

door

Ds. Joh. v. d. Poel

Predikant bij de Oud Geref. Gemeente
te Ede

1^e BIDDAGPREEK

Zingen: Psalm 123 : 1

Lezen: Jesaja 38

Zingen: Psalm 42 : 3 en 4

GEBED.

Aan de middag van deze werkdag zijn wij te samen de toonbeelden Uwer Goddelijke verdraagzaamheid en lankmoedigheid waarin U ons nog draagt en nog doordraagt, niet doende naar de dodigheid van ons dood harte, niet handelende naar de veelheid van onze overtredingen, want dan waren we weggedaan en voor eeuwig tenietgedaan. Maar nu betoont U klaar geen lust te hebben in de dood des zondaars, maar daarin dat hij zich bekere en leve.

Ach zou U uit het vrije van Uw eeuwig welbehagen naar ons willen vragen opdat wij biddeloze mensen eens naar U kregen te vragen en te zoeken met een hartelijk verlangen om een blijk van Uw lieve gunst uit genade te mogen ontvangen. Want die gunst maakt het hardste hart week, de verstoktste zondaar zachtmoedig en de hoogmoedigste zondaar brengt U in de ootmoedigheid. En die gunst opent het Woord, ontsluit het hart, die neemt de dood weg en stelt het leven daar voor in de plaats. Die lieve gunst neemt alle mensenvrees en slaafse vreze weg en die alleen bezet met die ware kinderlijke vreze, die naar God vraagt en niet naar de mens.

Zou het U kunnen behagen om ons in dit middaguur daar een blijkje van te verlenen. Ach Heere, wij kunnen er niet bij komen en we kunnen er niet aan komen, en we willen niet de laagte in, maar ach U spreekt toch maar één woord en een opstandeling is een volgeling en een vijand een vriend.

Ach laat dan ons samenzijn door die Goddelijke druppelen des Heiligen Geestes onze harde harten wegnemen en schenk in spreken en in luisteren een vleser hart.

*Genade, vrede en barmhartigheid
worde U bij de aanvang en bij de verdere voortgang rijkelijk geschonken van
God de Vader,
van Jezus Christus de Heere
door de gemeenschap des Heiligen Geestes.
Amen.*

Voorafpraak

Wanneer wij samengekomen zijn om naar de instellingen der ouden een biddag in het voorjaar en een dankdag in het najaar met elkander te houden, en daarbij stil te staan hoe alles afhangt van de Schepper van hemel en van aarde, daar wij geen recht hebben op zaad, noch op opwassing, noch op een oogst, dan verklaart ons zulks, dat om der zonden 't wille alles in de dood en onder de vloek en onder 't oordeel ligt. En dat ligt er bijna 6000 jaren onder, van de bondsbreuk af aan. Dan is het toch eigenlijk een eeuwig wonder dat de wereld nog niet vergaan is, dat hij nog bijna 6000 jaren gestaan heeft. Dat is toch een wonder! En dan 't grootste wonder dat wij ook nog niet vergaan zijn

maar dat wij ook nog hier mogen zitten en ook nog hier mogen staan. Dat er tot op dit ogenblik nog geen voleinding gemaakt is, terwijl wij dat alle dagen van ons leven verdiend hebben en alle dagen van ons leven ons hebben waardig gemaakt.

Het is een onbegrepen en onuitsprekelijk Godswonder; met een indrukje daarvan, moeten wij met Elihu uitroepen: *"God is groot en wij begrijpen het niet."* Want begrijpen doen wij het niet, dat Hij een wereld met goddelozen nog draagt, voedt en spaart en nog onderhoudt.

U moet eens indenken dat er niet één mens van al die miljoenen die er op de wereld zijn, ja, niet één bij is die van God houdt. Dat er niet één bij is van al die miljoenen mensen die naar God vraagt, die naar God zoekt. Daar is er niet één.

En nu is de wereld vol met mensen, waarvan Hij niet anders ziet dan alles wat Hem onteert, wat Zijn deugden schendt en Zijn Majesteit krenkt, Hem alle dagen verloochent, veracht en vergeet. En toch maar zegenen, en toch maar zegenen...

Een mens, versteend, verhard en verstokt, die niets bezit dan een eeuwige haat en een eeuwige dood aan God, dat Hij die nog kleedt en een beetje verstand geeft, en nog niet opgesloten heeft in een krankzinnigengesticht, die toch overvol zijn... Waarom zit ik daar niet, en waarom zit gij daar niet bij? Waarom worden wij niet dag en nacht bewaakt? Waarom zitten wij niet achter de tralies wegens diefstal en moord? Getuigt dit alles niet van de goedertierenheden des Heeren, van de algemene genade, die Hij over ons allen nog openbaart?

Als Hij ons heden loslaat dan is de kerk een bloedbad, vermoorden en doden we elkander. En wat er overschiet, dat zit geboeid in de gevangenis. Als de profeet Jeremia van Godswege de indrukken ontvangt, op Jeruzalems puinhopen der verwoesting vanwege het rechtvaardige oordeel Gods over Israël, dan heeft die man nog niets te klagen ja dan hoor je hem nog niet klagen. Dan valt hij nog niet in moedeloosheid en dan murmureert hij nog niet met zijn Maker, maar dan roept hij vol van bewondering: *"t Zijn de goedertierenheden des Heeren dat wij niet vernield zijn en het zijn Zijne barmhartigheden, die over ons nog geen einde hebben genomen."*

Dat was een zondaar, dat was een zondaar; die heeft zijn einde verdiend. En hij die nauw het einde verdiend heeft, heeft niets te klagen. Die heeft op dat ogenblik niets te vragen, die heeft alles over en die houdt alles over. Want alles wat hij heeft boven dood, graf en een eeuwige verdoemenis, is enkel gratie en genade. Die mens is goed af, want die is uit God met God vervuld. En meer is er niet, en meer hoeft er niet te wezen ook, want dat brengt de eeuwige verzadiging mee.

En als nu God Zelf niet voor biddagen zorgt, dan kwamen ze er nooit, want ze zijn er niet. In de staat der rechtheid viel er niet te bidden, en in de hemel hoeven ze niet te bidden en in de hel mogen ze niet bidden, mogen ze niet bidden en kunnen ze niet bidden. Als er gebeden zal worden, gemeente, dan zal het tussen wieg en graf plaats moeten vinden, dan moet het op aarde plaats vinden. De hemel is geen bidschool en geen leerschool, maar de hel ook niet.

Het bidwerk wordt verheerlijkt in de strijdende kerk. En dat zijn de levende kentekenen, meer dan het ontvangen van een versje, meer dan het roepen over een tekst. Aanroepen en inroepen dat zijn de beste kentekenen van de genade. *Deze ellendige riep en de Heere hoorde. En op uw noodgeschrei deed Ik grote wonderen.* En wederom zingt de oude rijm: *"biddende werden zij van druk bevrijd."*

En Christus leert Zijn kerk dat zij altijd bidden zullen zonder ophouden, zonder ophouden. Dat zou dus 24 uur op een dag zijn. Je zou zeggen, *man dat kan niet, als een mens slaapt, bidt hij niet.* Wat zeg ik, zou een mens die slaapt evenwel niet

kunnen bidden? Ja, als nood, nood wordt, en smart, smart, en Godsgemis, Godsgemis, dan kreunt hij in zijn slapen door en dan smeekt hij in zijn slapen door.

Luister eens wat de bruid zegt: "*ik sliep maar mijn hart waakte,*" dat is dus slapen en waken, waken en slapen, zonder ophouden.

Onze oudjes zouden daar van zeggen: *meer bidden met de pet op, dan met de pet af.*

Nu dan, dat de Heere Zelf in Zijn kerk biddagen geeft en biddagen onderhoudt, hetzij landelijk of hetzij persoonlijk. Tot mijn schande moet ik het U zeggen, landelijk kunnen wij het niet houden, want wij hebben geen landelijke schuld, hoe groot dat zij ook is. Wij hebben geen landelijke smart, hoe noodzakelijk of het ook was, dat het er was. En we hebben geen landelijk gebed, hoe noodzakelijk of het ook was, dat het er was. Het is er niet, het is er niet. En te maken is het ook niet.

En die arme koningin heeft het voor haar zelf ook niet, en wij hebben het voor haar ook niet. *Zij* heeft het niet, en *wij* ook niet. En zij geeft er niet om en wij hebben de smart er niet van. Dat is Nederlands oordeel in het oordeel der verharding en de overgave en loslating.

Zodat wij veel verder weg zijn dan wij denken, als dat wij zien en weten. Zóver, dat wij al deze dingen kunnen bespreken zonder dat ons hart breekt, dat wij Nederlands schuld en oordeel kunnen bepreken en kunnen beluisteren zonder dat het ons raakt, zonder dat het ons vernedert en verootmoedigt in het stof. En dat wij allen leven op de hoogte van een vulkaan, die ieder ogenblik uit elkander kan barsten en ons hart barst niet van smart, niet van leed en niet van droefheid. Dat wij zo schrikkelijk gezondigd hebben, dat de kroon landelijk, kerkelijk, huiselijk en persoonlijk van ons hoofd is gevallen. Dat ze dan neerligt in het stof des doods en zonder waarachtige inleving daarvan.

Als dit niet in de Bijbel stond, dan zou je waarlijk gaan wanhopen. Als deze ontzettende gang niet in Gods woord stond, dan zou je wezenlijk naar huis gaan en maar ophouden. Maar nu staat dat ook nog in de Bijbel, dat de mensen op straat in elkander zinken van de honger, dat de pest z'n duizenden verteert. Dat het zwaard zijn jongelingen met duizenden doodt en toch nog geen éne traan, niet één traan over dit alles en onder dit alles.

Dus ten enenmale onder *het oordeel der verharding*. En dat beleefde Jeremia en van daaruit deed hij een noodschreeuw. *Ach*, zegt hij, *dat mijn hoofd water ware*. En het was er niet, het is er niet en hij had het niet. En dat in zo'n toestand, in zo'n toestand, waar hij dag en nacht zou moeten schreeuwen, niet één traan! Waar hij dag en nacht zou moeten roepen, niet één gebedje! Daar hij dag en nacht zou moeten aankleven; "O God met mij is 't kwijt. Met mijn man is het kwijt, met m'n kindertjes is het kwijt."

We staan allemaal op de rand van de hel, en hebben er niet de minste smart van. *Ach*, zegt hij, *dat mijn hoofd water ware! Als het dat was*, zegt hij, *dan zou ik bewenen de verslagenen van de dochteren mijns volks*.

Ziedaar het oordeel waar wij onder leven, het oordeel waar we onder luisteren en het oordeel waar we onder preken.

En dan terwijl het nu landelijk kwijt is en we het er kerkelijk doorgebracht hebben, hadden we gedacht een ogenblik stil te staan bij die genade die er is, die er wezen zal en blijven zal, tot de laatste snik. Die genade die doorgaande, hier en daar geopenbaard zal worden, tot het einde er zal wezen. En dat is de particuliere en de personele genade. Die genade waarin Baruch zijn ziel als een buit uitdraagt. Die

genade waarin een vader of een moeder, een zoon of een dochter zijn ziel behoudt en ingaat in die stad die fundamenten heeft.

Personele genade voor U en mij is het hoofdzakelijkste en de noodzakelijkste genade. En die werd verheerlijkt in het leven van Hiskia. Die krijgt biddagen, en die krijgt wat te bidden en die zal ook wat te bidden hebben, maar dan zal God horen en zijn gebed verhoren tot een wonderbaarlijke verlossing zijner ziel.

Kom aan, laat ons in dit middaguur hem eens horen piepen als een zwaluw en horen krijsen als een kraan, zoals het 14^e vers van Jesaja 38 ons dat zegt:

Gelijk een kraan of zwaluw, alzo piepte ik; ik kirde als een duif; mijn ogen verhieven zich omhoog; o Heere, ik word onderdrukt; wees Gij mijn Borg.

GEBED.

Allerhoogste, vlekkeloze majestueuze God, onbegrijpelijk in de wijze van Uw Godsbestaan, door geen engelen of mensen ooit na te gaan of te verstaan. Die allervolmaakste in Uzelf zijt, en het leven in Uzelf heeft en dat ook eeuwig houdt. Dat leven dat nooit iemand leven kan noch ooit iemand leven zal, want Gij zijt de Allerhoogste en niemand evenaart U, niemand is aan U gelijk.

Wij staan en wij zijn niets meer dan slijk. Ach dat we het in dit middaguur over mochten nemen, dat wij dat zijn en dat wij dat blijven, niets meer. Om dan als uitgebranden, als verarmden, als verlorenen, ja als stof en as, uit vrije gunst der soevereine genade, door U omhelsd, door U gekust, door U gezaligd te worden. Door U te ontvangen het leven waarin alleen geproefd wordt, dat God goed is en wij slecht zijn.

Dat leven, dat eigenlijk *het leven van het leven* is, want buiten dat leven dan leven wij, maar dan is het niets meer dan een doodleven en een leven des dood. En wanneer wij niet in U leven en nooit zullen leven, dan sterven we straks zonder ooit geleefd te hebben al worden we 80 jaar; al worden we net zo oud als Methusalem.

Want dit is het leven, dat ze U kennen, den enigen en waarachtigen God en Jezus Christus die Gij gezonden hebt. Dat is het leven, dat nooit vergaat, dat leven dat nooit ziek wordt, dat leven dat nooit sterft. Dat is het leven dat uit U geboren is en dat leven dat gaat door de hel heen en het verbrandt niet, gaat door de dood en het wordt niet gedood, gaat door het water en het verdrinkt niet. O dat is het enig wonderbaarlijkste leven, dat al waren we gestorven, we toch in Hem leven, die leeft tot in eeuwigheid.

Heere, wij zijn samengekomen om een bidure te houden. Ach, maar wij durven het haast niet te zeggen, want U doorziet ons, U kent ons zo we er bij zitten en hoe we er bij staan. En dan is het niets meer dan schandelijk, o schandelijk. Naakt en van alle zijden dood en koud en stout, altijd zondigende, doorzondigende. Een bron van erfsmet die we in ons omdragen, die nooit opdroogt en die nooit uitdroogt maar die dag en nacht de gruwelijkste dingen opwelt. Ach Heere, wij zijn in de staat der rechtheid het mooiste geweest, het schoonste geweest, en nu zijn wij zulke monsters Wij zijn het pronkstuk en het sluitstuk van de schepping eenmaal geweest en nu zijn wij verwoesters, moordenaars, eerrovers, overspelers, oudermoorders, kindermoorders, Godmoorders en Christusedoders.

Heere, U heeft ons eenmaal zo heilig geschapen dat Gij in ons woonde en wij in U en dat wij hand aan hand gingen. Uw tegenwoordigheid ons verzadigde, met U omgingen

als een vriend met zijn vriend. Dat alle hartsgeheimen alleen voor U waren, al de schatkamers der ziel alleen voor U waren. En nu is het zo ver weg, zo diep is onze bodemloze val, dat er geen greintje meer in ons is voor U.

Dat er nu niets meer in ons is, dan alles wat brandstof voor de hel is, en wat brandstoffen der eeuwige rampzaligheid zijn. O, we hebben nu nooit anders gedaan en doen nog niet anders, als Uw toorn verwekken en Uw gramschap ontsteken! Dan is het een wonder Heere, dat ze nog niet zodanig ontstoken is dat wij nog niet in de helse rook der eeuwige duisternis zijn weggezonden.

Och zou het kunnen Heere, te begrijpen is het niet; zou het waarlijk nog zijn mogen dat we nog bekeerd worden. Mogen we daarom nog leven om nog gegrepen te kunnen worden, om nog als een oorleltje uit de muil des leeuws en uit de kaken van de hel gered te worden.

Heere we durven, we durven er niet op te rekenen want het kan, het kan niet, als we zien op onszelf. En die met ons opgekomen zijn, zijnde allen van één lap gescheurd en de verdoemenis waardig. O, zou U in zulke wangedrochten een tempel willen bouwen, van geestelijke stenen met geestelijke cement? Uw dierbaar bloed die stenen bij elkander houdt en bouwt op dat enig Fundament.

Heere, als dat waar is en als dat waar mag zijn, dat we een klein lid van die strijdende kerk mogen zijn... o Heere, dat wonder zou dan nooit uitgewonderd kunnen worden. Als dat waar is, dat zulke beesten, zulke tijgers, wolven en beren, uit genade gezaligd zullen worden. Dan zal U er ook alleen de eer van hebben; de ere van ontvangen. Want die zullen die kroon gewillig aan Uw voeten leggen en die zullen de monden gewillig openen en betuigen: "Gij zijt geslacht en hebt ons Gode gekocht door Uw bloed."

Het is waar Heere, dat degenen die Gij naar Uw eeuwige verkiezing roept, rechtvaardigt en heiligt, zal weten waar hij opgezocht is, waar hij vandaan gehaald is. Ja die zal er iets van verstaan bij de aanvang, dat het Uw Goddelijke trouw is, die niet alleen dat werk begint maar ook onderhoudt en voleindt.

Ach open Uw Woord, ruk sloten van de harten, doorsteek nog eens een oor, verniel Satans rijk, bouwt het Uwe en breidt datzelve uit. Laat nog een geestelijke zegen in zulke vleesklompen verheerlijkt mogen worden, opdat ons de schande, ons de schuld, ons de zonden tot bitterheid en smart zij. En dat Uw genade, Uw vreze, Uw lieve liefde, Uw levendige liefde, ons verteren mocht en uitteren aan alles wat geen God is, opdat het leven zich uitstrekke naar Hem Die het eeuwige leven is en dat ook eeuwig blijft. Amen.

ZINGEN: Psalm 73 : 6, 9.

PREEK

Als we een weinig bekend zijn met Gods woord door middel van het lezen, dan hebt ge het menigmaal ontmoet als de Heere biddagen geeft dat het nog niet meevalt, dat het doorgaans tegenvalt. Als je biddag krijgt bij de Heere vandaan, dus een geschonken biddag, dan zorgt Hij voor bidstof. Dan is er wat te doen, dan zal er wat te doen zijn wat licht niet meevalt.

Als Israël landelijk biddag krijgt, dan ligt Sanherib voor de muren, dan moeten ze allemaal sterven en omkomen. En daar werd de biddag uit geboren. *Dit is een dag der*

benauwdheid zegt Hiskia. *Een dag der scheldingen; de kinderen zijn gekomen tot aan de geboorte en er is geen kracht om te baren.*

Dat zijn biddagen die God geeft. Dan is het nood, dan is het nood! Als we zó landelijk nog eens biddag zullen krijgen, zal het niet meevallen, dan kon daar voorts wel eens een brandstapel staan en wel eens een worgpaal. Dan kon het biddag worden maar wie zal dan leven als Hij dat doet?

Als Boaz Zijn dorsvloeren gaat doorzuiveren en de wan in de hand neemt, en het kaf van het koren gaat scheiden. En dan in de oven van de beproeving, waar zullen wij dan blijven? Waar zullen we dan aankomen?

Als David biddag krijgt, staat heel Ziklag in brand. Dan heeft hij geen vrouw meer en geen kind Dan is het biddag. Dan is het biddag. En als die Kananese vrouw biddag krijgt dan heeft ze een dochter die de duivel naar de hel wil slepen. Vanouds is het nooit anders geweest, dan de vervulling van de 91^e Psalm. *Hij zal mij aanroepen: en Ik zal hem er uithelpen.*

Met eerbied gezegd, zegt God: *Ik zal het hem zo benauwd maken op aarde, en Ik zal hem zo in de klem brengen en Ik zal hem zo vastschroeven in de schroeven der eeuwigheid, dat hij zal roepen en hij zal tot Mij roepen.* Want God houdt van roepers, meer dan van zingers. God houdt van worstelaars, meer dan van redenaars. God houdt van bedelaars, van bedelaars, die geweld maken op het koninkrijk Gods, maar dan zal er ook geweld zijn.

Als Hiskia biddag krijgt dan gaat het anders dan hij gedacht heeft, anders dan hij verwachtte, want ze leefden daar zo in de feestroes der overwinning van Sanherib. Rabsaké was gevallen en die kon niet vallen en Israël was gevallen en werd opgericht. Hiskia verloor het en won, Rabsaké won het en die verloor het. En dat is vandaag nog zo. De opwassende genade voor de strijdende kerk ligt altijd in het verlies en daar ligt de winst. En waar je omkomt daar kom je om. Je zou haast naar nood verlangen, je zou haast vragen: "Heere mag ik eens in nood komen?" Want zonder kan het niet. En als het er is weet u geen raad, als het er is dan weet u er geen raad mee.

In die dagen toen ze met elkander zongen, *Gij, Gij zijt Verwinnaar in de strijd en geeft Uw volk de zegen.*

Toen kwam dit weer, altijd komt er weer wat anders. En het lijkt wel of dat er geen einde komt. Het ene oordeel is nauwelijks opgelost of het andere is er al weer. Vervuld wordt Zijn Woord, *als het ene wee over is, het andere weer aankomt.* Want zij kunnen hier niet buiten de oven der beproeving en zij kunnen hier niet buiten de smeltkroes der ellende. Dat willen ze wel, dat willen ze wel. Maar dat vloeit hoofdzakelijk uit onze onkunde, blindheid en vijandschap. Want de kerk kan de druk niet missen, om door lijden geheiligd te worden.

In die dagen werd Hiskia zijn troon bevestigd en ontving hij zijn koninkrijk door de handen van de Allerhoogste; Rabsaké in de dood, en Hiskia in het leven.

Hij die de hoop Zijns volks wel beproeft maar nooit verbrandt; de hoop Zijner ellendigen wel eens schudt; maar nooit of nimmer te niet doet. 't Gaat altijd wel door zulk een weg, dat alle roem uitgesloten en dat er maar één roem over blijft. En dat is *niet ons, niet ons maar Uw Naam alleen zij de eer.*

In die dagen als alles leeft in de goedertierenheden des Heeren, in de verlossing zo even geschonken, dus op goede gronden, op goede gronden feesten, hebben ze de verlossing uit de hand des Heeren ontvangen.

Daar weet ons Vaderland niet meer van, daar weet Nederland niet meer van, om op goede gronden te feesten, dat hebben ze in 1500 en 1600 gedaan. Toen dorp na dorp vrij gemaakt werd, toen hielden ze dankstond en bidstond, toen hadden ze alle dag wat te bidden en er was schier iedere week wat te danken. Want dan verlost de Heere dáár een dorp, dán weer een stad. Toen was het land in nood. Toen denk ik, dat zij *Néderlanders* waren, en wij vandaag *Hollanders*, *Hollanders*. Schandelijk hebben wij het er doorgebracht. Wat onze ouden met het verre wegwerpen van ziel en lichaam hebben aangebracht door de zegen Gods, dat hebben wij er doorgebracht.

Zie Hiskia, een koning met de vreze Gods. Daar moet je zuinig op zijn, en daar moet je zuinig mee wezen, want dat overkomt een land niet vaak, een koning die God vreest.

Waar zijn de huisgezinnen met een Godvrezende vader of een Godvrezende moeder? Zijn ze niet dun in ons land en worden ze met de dag niet dunner? Er is nog wel godsdienst, maar waar is de Dienst Gods? Ze is bijna weg, bijna is ze weg. Ze is er nog, maar dunnetjes. Maar zal het *ons* mogen gelden? Want het komt toch altijd weer bij *mij* terecht. Hoe loopt het straks met mij af, als de dood komt.

Wij hebben dat voorrecht niet. Onze koningin weet van de God haars Vaders schier niet meer af. En dat is nu mijn vorstin en van jullie ook, dat is mijn koningin en van jullie ook. Dan is haar schuld ook de mijne, dan is haar zonde ook de mijne, dan is het wederom een stuk van onze schande dat wij geen gebedje voor Hare Majesteit hebben. We kunnen ze verloren laten liggen, en verloren laten gaan, daar is geen werk. Waar ik kom, ontmoet ik nog wel enkele van 's Heeren lieve volk, maar geen arbeid, geen werk voor het arme Oranjehuis.

Zou 't al afgesneden zijn gemeente, zou het al overgegeven zijn? Je zegt, ja maar ze is er toch nog. Hoeveel jaren heeft koning Saul nog niet geregeerd toen die toch een verworpene was, toen David al gezalfd was? Dus het kan heel goed zijn dat ze al afgesneden is van de gunst Gods, van de zaligmakende genade Gods en dat ze enkel nog leeft om haar eigen oordeel en het landelijk oordeel vol te maken.

Arm land, er is in die achterliggende dagen al weer wat afgelachen en afgefeest, met en onder elkander, met de Koningin van Engeland. En het is allemaal mooi en het is allemaal schoon en we vieren de feesten als een matroos die slaapt in de top van de mast, waar ieder ogenblik het oorlogsgevaar uit kan barsten. En waar dan heen? Waar dan heen? Maar wij gaan door, wij feesten door. Man het is toch niet anders, en dat wij doorgaan is een klaar bewijs dat God ook doorgaat, Die toch het laatste woord hebben zal, van een land maar ook van een ieder persoonlijk.

Wat is dan Hiskia gelukkig dat God hem eens opzoekt en niet door laat gaan. Want die man werd veel te groot met de ontvangen weldaad; die man was veel te rijk met die weldaad. Hij leefde bij die weldaad en vergat zijn Weldoener.

Gods liefste kinderen krijgen de meeste klappen, de pijnlijkste straffen. Van wie Hij het meeste houdt, bij die is schier altijd wat te doen. Dan zeggen ze op een dorp: ze heeft nu dat weer; of, er is nu dat weer. Als gij zo iemand op uw dorp hebt, dan zijn ze haast altijd in opspraak, dan met het één, dan met het ander. Maar van hen geldt het, *dat ze door vele verdrukkingen moeten ingaan*, zichtbaar en openbaar. 't Is geen baantje bekeerd worden. Bekeerd worden is de weg naar de hel. En de weg naar de hel is de kortste weg naar de hemel. Bekeerd worden is verloren gaan. Bekeerd worden is omkomen, dat is bekeerd worden. En dat kan de mens niet beminnen.

"In die dagen werd Hiskia krank." Al weer wat anders. Gebroken is het feest, gebroken is de overwinning. Nu al weer aan het zuchten, en nu al weer aan het kermen. 't Ligt nog vers in het geheugen dat hij zijn brieven uitspreidde en nu al weer in die armoe. En er moet altijd maar *een dood* bij wezen. Als je maar een weinigje ziekte hebt, dan is het: *ja 't zal wel sterven worden*. Een weinigje reumatiek: *'t been zal er wel afmoeten*. Een weinigje longontsteking: *'t zal wel longkanker wezen*.

Er komt bij dat volk altijd *een dood* bij. Er zit altijd een dood in, er zit altijd een dood achter en zo gaat 't nu ook met Hiskia. Waarom kun je nu ook niet eens ziek worden net als een ander, een flesje drank en weer beter? Maar hier speelt immers ook altijd weer satan zijn rol en zegt: *ziedaar man dit zal de zwaarste gevolgen voor u hebben*. Je bent 10 maal geopereerd en uitgeholpen, maar als 't nog één keer gebeuren moet, snijden ze je dood, dan snijden ze je dood, en dan kom je er niet meer uit en dan kom je er niet meer door.

Is God dan dood? Doe dan de vensters maar dicht, doe dan de vensters maar dicht. Nee vriend, God is niet dood, maar ik ben dood. O God is niet dood en God weet van geen dood maar de kerk weet nergens anders van, dan van donker en verberging, dan van dood, verderf en graf.

Hiskia krijgt er nog een boodschap overheen, dat doet helemaal de deur dicht. Want zijn liefste vriend was toch Jesaja. Ze hadden een plaats in elkanders hart. Dat is niet weinig, dat is niet weinig, 't is niet alles; maar 't is toch veel. Een plaats in 't hart van de kerk, dat is:

A, als je op mag wassen dan krijg je vandaar uit, ook een plaats in het hart van de Koning der kerk en dat is meer; en

B, een plaats in het hart van een Drie-enige Verbonds God. Dat is alles, dat is alles, meer is er niet. En de kerk hoeft niet meer. Want daar doet ze het mee tot in alle eeuwigheid. En daar kun je het goed mee doen ook.

Jesaja, u moet eens naar Mijn knecht toe, en hem zeggen dat hij sterven moet, dat hij wel jong is maar dat toch zijn tijd om is. Dat hij gewild en geliefd in de kerk is, neemt toch niet weg, dat zijn dagen zijn geëindigd. Zeg tegen hem: dat hij gaat testamenten, zijn laatste wilbeschikking, en dat hij dan zijn hoofd neerlegt, want hij moet gaan sterven.

Nu Hiskia dat is niet erg, U bent een bekeerde jongen, U bent een koning met genade. Hiskia, u bent een koning met een nieuw hart. U kan alleen maar naar beter. U kan alleen maar verhuizen van de dood naar het leven, en van het kerkhof naar een hemelhof. Hiskia daar hoeft u niet op tegen te zijn. Want hier bent u koning met zorg, en daar bent u koningskind zonder zorg, in de hand van de Koning der koningen. U bent een jongen met een nieuw hart, met een nieuw leven. U gaat toch naar de hemel.

't Is waar ook, 't is echt waar, heus als die jongen gestorven was, was hij naar de hemel gegaan. Maar die jongen kon niet sterven en dat was nu een bewijs dat die koning genade had.

Je moet van de kerk zijn om niet te kunnen sterven. Echt! Je moet van de kerk zijn om niet te kunnen sterven. Om dat eens in te leven dat je het benedenste niet kunt verlaten.

U hebt toch genade man! Ja toen kon het, maar nu kan het niet. Hé wat is dat nu? Dat is iets vreemds. Wat twee maanden geleden kon, dat kan toch vandaag nog. Ja dan moet je bekeerd wezen bij deze tijd en in deze tijd. Als je dan eens bekeerd bent, dan hebt ge de hemel en dan houdt ge de hemel. Maar als God je bekeert zoals Hij het Adam gedaan heeft en zoals Hij het al Zijn volk doet, dan zijt gij een van die

enkelingen die met genade niet sterven kan, en met Goddelijke genade God niet ontmoeten kan. En met de keuze van Ruth verloren moet gaan, met de keuze van Ruth naar de hel, met de keuze vanuit Moab naar de dood en in de dood.

Bij Orpa was dat niet. Orpa kwam met de keuze in Moab terecht. Orpa heeft ook gekozen, leest het twaalfde versje van Ruth 1 als je thuis komt. Dan zegt ook Orpa: *wij zullen u niet verlaten*. Ook Orpa deed een keuze zonder wortel, maar Ruths keuze had een wortel en die wortel zit diep, die zit in het donker. Naomi heeft net zolang gezocht, totdat die wortel bloot kwam. Naomi heeft ze net zolang doorstoken tot God er uit kwam als een bewijs dat God er in was. En toen hield ze op. Ze zegt: *nu is het genoeg, nu heb ik God geproefd, nu heb ik God gesmaakt*, zegt Naomi, *nu komt het wel terecht*. Gods werk groeit in het donker.

Daar gaat Jesaja ook met lood in zijn schoenen, ook met een bezwaard hart. Dan moet je een Godvruchtige koning hebben en dan zó kort... en dan al weer sterven moeten. Zo'n goddeloze Achas die was oud geworden in de zonden en nu eindelijk een Godvrezende koning en dan zo'n boodschap! Wat moet Jesaja gebedd hebben: o God ik moet het zeggen als profeet, maar als vriend dan barst mijn hart in ware smarten. Jesaja kon als profeet er geen woord afdoen maar als vriend heeft hij gezucht: *o God spaar toch je volk en gedenk die arme koning, neem hem toch niet weg. U hebt hem als een zegen in ons land en volk gegeven*. Maar dat neemt niet weg, de boodschap moet er heen en dan doet Jesaja er geen woord af en ook geen woord bij. Je kunt gerust geloven dat het die man pijn gedaan heeft, dat het hem hartzeer geweest is. Zulk een boodschap en dat tot zulk een Godvruchtig koning!

Jesaja zegt het en Hiskia hoort het en gelooft het. Hoort ge het? Horen en geloven zijn twee zaken, zijn twee zaken, hoor! Duizenden hoorders gaan er voor eeuwig verloren omdat ze nooit geloofd hebben. Duizenden hoorders worden nooit daders des woords. O dat we aan het horen niet genoeg hadden en met ons horen eens om mochten komen! Want wat moet er bij komen om het te geloven!

Hiskia geloofde het, *o God ik moet sterven*. Ach, dat we het onder ons geloven mochten, dat het onze laatste biddag kan zijn en de laatste biddagpredikatie gehoord zou worden. En dat we tussen biddag en dankdag de rechterstoel Christus aan zullen moeten doen. Dat we het geloven, dat die bazuin nog blaast, en dat we ons op mochten maken tot de waarachtige strijd des geloofs.

Lydia geloofde het, en die kreeg de buit ervan. *En zovelen als Hem door het geloof aangenomen hebben heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden*. En anders geldt het voor ons, gemeente: *"en zij konden vanwege hun ongeloof niet ingaan."*

Een stuk toch hé, nu niet te kunnen geloven, nu niet te kunnen geloven. Ik zou zeggen ach laat dat de Koning eens weten. Laat dat God eens weten, dat het moet en niet kan. Hij luistert altijd nog naar noodschreeuwers, meer dan naar praters.

Wat zegt Hiskia? *Ach Jesaja, bidt eens voor me?* Dat hoeft hij niet te vragen, dat doet die man toch wel. *Ach Jesaja, denk eens aan mij?* Dat hoeft hij niet te zeggen, hij neemt Hiskia wel mee.

Als je in elkanders hart verklaard ligt, dan hoef je elkander niet aan te bevelen bij elkander. Want als je dan weg gaat, dan neem je zo iemand mee, de liefde neemt ze mee. Zo draagt ook Jesaja, Hiskia mee.

En Hiskia keert zijn aangezicht naar de wand. Wat een gelukkige man, die kwam met God in rekening. Die kwamen samen, God en hij, hij en God. Meer waren er niet. En

dat is genoeg, hoor. Je kan wel met de kerk leven maar je kan nooit op kosten van de kerk zalig worden. De kerk wordt zalig op kosten van een Ander, op de verdienende oorzaak Christi.

O, de kerk kan de kerk niet zalig maken. En je kan de kerk hier aankleven, maar ze neemt je niet mee. Heb je een vader gehad die God vreesde? Hij is boven maar hij heeft u beneden gelaten. Heb je een moeder gehad met een nieuw hart? Zij is verlost, maar ze heeft u op de wereld gelaten. Misschien liggen er nog onverhoorde gebeden. Maar zeg niet tegen jezelf: *een kind van zoveel gebeden zal niet verloren gaan*. Want dan red je jezelf met de gebeden van je ouders. Dan red je jezelf met de tranen van je ouders. En daar zijn er duizenden mee omgekomen.

Nee jong en oud, dan hoor ik liever dit: o God al hun gebeden, al hun tranen zullen straks eeuwig tegen mij getuigen. Dan krijg ik mijn moeder nog eens terug in de hel, en mijn vader nog eens terug, en dan zal het zijn: *Heere Gij zijt rechtvaardig in de oordelen die Gij geoordeeld hebt, ook over mijn zaad*. Dan zoudt gij ze terug krijgen als profeet. O, redt je zelf niet met de redding van je ouders, want ge misleidt uzelf.

Ook Hiskia redde zich niet met de genade van zijn grootvader David. Dat heeft hem des te meer veroordeeld.

En nu komt Hiskia met zijn aangezicht naar de wand. "Heere nu al, nu al, in het midden van mijn dagen? Ik ben pas begonnen te regeren, nu het eind al?"

Ach, zo hoorde ik eens een vrouwtje schreeuwen. Ze was nog maar 29 jaar en ze moest ook sterven, niet alleen krachtens de kwaal, maar ook krachtens de boodschap die ze ontvangen had. Ik heb ze wel duizendmaal uit horen schreeuwen: *Heere nu al, nu al, noch geen dertig jaar, mag ik nu al geen moeder meer blijven? Moet ik nu mijn arm zaad al achter laten? O, die moeder schreeuwde*. Maar God ging door: *geef bevel aan uw huis want gij zult sterven, en niet leven*. Toen kreeg dat mensje biddag, toen kreeg ze biddag. Ze had een jongetje van ruim 3 jaar en een meisje van 2 jaar. Ze zette die beide kindertjes op haar ledikant en ze doopte ze in tranensmart en schreeuwde tot die arme kinderen: *als je vanavond je knietjes buigt, vraag dan aan God of je moeder een nieuw hart krijgt want die moet sterven en ze kan niet sterven. Dat kan ze niet!* Dan wordt het biddag, biddag in het hart. Wanneer ze die kleine jongen toeriep: *vraag toch eens of de Heere je moeder bekeren wil*, dan wordt nood, nood; en biddag wordt biddag.

Bij Hiskia ook. De man werd als een kind. Hij was door en door bedroefd. En hij zegt: *o God, in het midden van mijn dagen... Ik heb er heel niet aan gedacht dat ik sterven moet. Ik dacht dat ik nog jaren te leven had in de gunst. En moet het nu al? Maar het kan niet*. En dan keert hij zijn hart om, en dan zegt hij: *Heere zie eens hoe ik voor Uw aangezicht gewandeld heb. Zie eens hoe ik Juda gereformeerd heb, hoe ik het Pascha weer ingesteld heb, hoe ik de tempel weer gereinigd heb. Dat de dienst der Levieten zijn werk weer doet*.

"Dat is goed Mijn kind, dat keur Ik niet af. Maar dat is geen grond waarop je blijven kan. Dat is geen grond waarop je sterven kan. Dat is geen grond Mijn kind, waarop je Mij ontmoeten kan."

't Was wel van Hem, daarom zegt de Heere ook niet dat het niet waar was. Het is echt waar, maar 't kon geen grond zijn voor Hiskia, en 't kon geen grond wezen om daarin God te ontmoeten. O, de vrucht is de boom niet, en de belofte de Belover niet. De openbaring is de toepassing niet.

En dat moest die lieve Hiskia leren. De Heere had met eerbied gesproken wat nieuws voor hem, wat liefs voor hem. Maar dat kon hij niet geven, of hij moest eerst die jongen in de dood brengen. Hij kon Zijn lieve Zoon niet kwijt of Hij moest eerst die lieve jongen naar de hel brengen. Ach God wilde zijn Vader zijn, maar dat kon Hij niet wezen voordat Hij zijn Rechter geweest was. Zodra dat geweest was, zou God zijn Vader zijn. En dat kan nu door een weg, die Hiskia nooit had gedacht.

"En zie, Hiskia weende gans zeer." Hij legde zijn hart open en bloot. Nu dat is een lieve weldaad. Echt, dat is een lieve weldaad als je je hart eens omkeren mag. En je mag het eens echt zeggen zoals het is. Niet mooi maken maar eens echt zeggen zoals het is. Luister!

"Gelijk een kraan...." Wat is een kraan? Dat is een kraai. Hoe ziet hij eruit? Is die wit of is hij zwart? Wie heeft er een kraai in een kooi? Wie heeft er een kraai in huis? Wie gaat er op kraaienjacht? Een kanarie is nog wat voor te zeggen, een nachtegaal ook, die kunnen zingen. Maar Hiskia zegt: *"Ik ben een kraan"*, als je die één minuut hoort, dan zeg je: *ik wou dat dat dier ophield*. Is me dat een naar gekrijs, dat is geen gezang. Maar dat is een gekras dat je zo moe bent, en zo zat bent.

Maar, die kraan is scheppingszwart. O die is scheppingszwart, die kraan mag zeggen, zo zwart ben ik uit mijn Makershand voortgekomen, en ik draag mijn zwarteheid als een teken van mijn schepping.

Dan was die kraan nog gelukkiger dan Hiskia, want die had zichzelf zwart gemaakt. Die had zichzelf zwart gemaakt. Dat was zijn eigen schuld dat hij zwart was. En dat was zijn eigen schuld dat hij onrein was. O, Hiskia zegt: "Gelijk een kraan", als een onrein dier als een onreine kraan lag ik en riep ik en smeekte ik.

Zie daar ligt een zondaar. O, daar ligt een zondaar op zijn leger. Die een kraan is, geen duif hoor, geen duif, eerst een kraan, onrein, niet in de offerande opgenomen.

Verdoemelijk en verwerpelijk, dat was Hiskia, hij schreeuwde als een rampzalig mens. En dat met zoveel genade! Ja daar moet je genade voor hebben, daar moet je genade voor hebben. Om met alle genade rampzalig, genadeloos, goddeloos en alleen boos op je bed te liggen. Daar moet je echt genade voor bezitten, om met alle bevindingen neer te liggen als een helwaardig, als een doemwaardig schepsel. Als een kraan, waardeloos, rechteloos, zo krast hij.

Hij wil zeggen dat hij niets gaf voor z'n gebed en voor zijn roepen, hij gaf er totaal niets voor. Hij zei: "Heere, mijn roepen is geen middel, want ik kan het niet verder brengen als, o God kwijt om eigen schuld. O God, verdoend en dat door eigen schuld. Voor eeuwig buiten, en dat rechtvaardig. Voor eeuwig verworpen en dat doemwaardig."

Ach Hiskia, die krijgt een plaats in te nemen, waar hij God rechtvaardigt en zichzelf verdoemt. Zulk een krijgt een ziekbed wat straks het bed der verlossing voor hem uit zal maken. De meeste tijd kan je voor de ziekbed-bekeringen niets geven, en dan lopen die ziekbed-bekeringen laag af, erg laag. Er zullen er misschien ook wel onder ons zijn, die ook wel eens ziek geweest zijn, aan de dood en beloofd hebben: *Heere, als U me beter maakt, dan zal ik me bekeren, dan zal ik me bekeren. Als U me nog eens gezond laat worden, dan zal ik in Uw wegen wandelen. Dan zal ik Uw volk beminnen, en Uw instellingen waarnemen.*

Jong en oud, waar zijn je beloften gebleven? Waar zijn je voornemens gebleven? Wat is ervan terechtgekomen? Je zou het vanavond eerlijk op je knieën kunnen zeggen:

"Heere, hier zit een leugenaar, hier zit een huichelaar, die U alles beloofde toen hij ziek was. Maar die alles vertrapt heeft, toen hij weer gezond was. En als U me nu weer ziek maakt, en mij eindelijk in de dood brengt, dan moet ik zeggen: "Heere, U hebt groot gelijk, want U hebt verdriet genoeg van mij gehad. Verdriet genoeg van mij gehad. En ik heb al genoeg beloofd wat ik nooit na zal komen. Dan geef ik U groot gelijk dat U mij geen ziekbed meer geeft, maar dat U mij zo wegsleept, als een steen uit de holligheid des slingers. Want ik ben niet meer dan een huichelaar." Zeg Hem dat, dat mag U Hem gerust zeggen, want het is waar.

Als een kraan gekrast! Wat heeft die man een lage stand. Dan moet je koning zijn. Daar moet je nu eens even bij stil staan. Dan moet je koning van Juda zijn, dan moet je die koning wezen, die de brieven uitspreidde en die God hoorde en verhoorde. En dan zie je hem daar liggen als een ellendige.

Hiskia heb je geen hoopje meer?

Nee geen hoop!

Maar mijn jongen, je hebt het toch wel eens gehad?

Ja als ik me niet bedrogen heb.

Maar Hiskia heb je nu helemaal geen hoop?

Nee, nee.

En waarom niet?

Ik zie dat ik voor eigen rekening sta, een rechter in het gezicht en het wetboek ontsloten. God eist Zijn beeld, terug en ik heb het niet. Hij komt om Zijn recht, en Hij eist mijn hart op zoals Hij het geschapen heeft. Hij kan met mij niet anders doen, dan mij weg doen. Want God hoort de zondaars niet.

Maar dan moet je maar ophouden met roepen Hiskia.

Maar dat kan ik ook niet, want dan stik ik.

Dan maar doorroepen Hiskia, dan maar doorroepen. Nog een ogenblikje dan heb je de laatste roep gedaan en dan is het kwijt, maar dan is het net behouden. Nog even aantobben Hiskia, en dan leg je je wapens neer en je haalt de riemen binnenboord en je laat God regeren en je wordt vrijgesproken en vrij gemaakt.

Want deze Hiskia komt nooit meer van bed voordat hij van een ander is. Deze Hiskia ligt met een Adamspakje op bed maar hij komt met een kleed van de *Tweede Adam* van zijn bed. Deze Hiskia die gaat sterven en leven.

*Hiskia piepte als een kraan en als een zwaluw. Gij weet wat een zwaluwtje is. Ach, dat is ook eigenlijk maar een minderwaardig diertje. Dat is net zo'n soort diertje als een mus. Hij kent zijn tijden; hij weet wanneer hij hier komen moet en hij weet ook wanneer hij weer weg gaan moet. O die hebben kennis gelijk de ooievaar. Maar zegt Hij: *Mijn volk weet niet en gaat verloren omdat het geen kennis heeft.**

Maar in, welk opzicht is nu Hiskia een zwaluw?

Ten eerste; omdat dat beestje onrein is en in de offerande niet opgenomen was.

En ten tweede; omdat dit het enigste beestje is dat zo ontzaggelijk vlug sjilpt. Achter elkander sjilpt en almaar doorsjilpt, daar zit geen tussenpoos in.

Dat wil voor Hiskia zeggen: zijn nood hield aan, z'n smart hield aan, het gericht hield aan, en de schuld hield aan, alles hield aan. Totdat het was gedaan.

Er is nog een onderscheid, je kan wel eens een nood hebben die weer overgaat en twee dagen later weer eens terug komt. Maar als je nu zwaluwen-nood krijgt, dan kom je aan het einde, het hoogtepunt komt waar de zwaluwen-nood begint.

O, God help, o, God red, o, God kwijt! En zo gaat het door tot het laatste er is. *O, God wees mij zondaar genadig!* En dan hoor je niets meer, dan hoor je hem niet meer, dan sterft de zwaluw. Maar dan gaat de duif leven, in Hem die ze vrijmaakt in Zijn bloed. Amen.

Slotzang: Psalm 3 : 2.

Vervolg biddagpreek

Zingen: Psalm 25 : 1

Lezen: Psalm 30

Zingen: Psalm 138 : 2 en 4

Voorafpraak

Mijn medereizigers door de kortstondigheid van de tijd en op de doorreis naar de eeuwigheid.

Het komt er voor U en mij op aan, of er tussen wieg en graf een Godswerk in ons verheerlijkt zal zijn. 't Komt er voor U en mij op aan als wij straks dit benedenste verlaten of er ook iets uit de eeuwigheid is toegepast in ons hart in de tijd; wat uit God is dat slijt niet en dat veroudert niet. Dat leven dat uit God is, is nieuw en dat blijft nieuw en dat zal nieuw zijn tot in alle eeuwigheid.

Wat op de aarde is, jong en oud, gaat straks onze neus voorbij, alle bezittingen op aarde hebben in het licht van de eeuwigheid geen waarde. Al gaf iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, men zal hem ten enenmale verachten. Christus koopt Zijn kerk niet door goud noch door zilver, maar Hij heeft ze gekocht door het onvergankelijke, maar ook door het onbevleete bloed des eeuwigen Lams. En zonder bloedstorting kan niemand God zien zonder verschrikking. Zonder bloedstorting kan niemand God zien zonder verdoeming. Zonder bloedstorting kunnen wij God niet ontmoeten, dan alleen als een verterend vuur.

Hoe noodzakelijk is het dan voor ons om de grond van de verlossing te leren kennen, dewelke ligt in het bloed des nieuwe testaments. God wil bloed zien. Die ziet het bloed van de Zoon van Zijn welbehagen. Die moordenaar aan het hout dorstte naar bloed, die man droeg daarin de hoogste goedkeuring Gods, dat is de goedkeuring Gods. Naar bloed te dorsten, niet buiten bloed te kunnen, want bloed is de enige grond die zonde wegneemt en niet aanneemt. Bloed is het enige wat die hoer waste en haar als een maagd voor de troon stelde.

Bloed is het enige waarin de wet gehandhaafd, waarin het recht verheerlijkt en waarin de kerk met behoud van de deugden Gods de eeuwige zaligheid om niet deelachtig wordt. En daarom heeft dan ook Hiskia een voorbereidende weg *tot* bloed; er is een weg *in* bloed en er is ook weer een weg *door* bloed.

Maar we zouden dan nog een ogenblik stilstaan bij Hiskia zijn weg *tot* bloed. Vanzelf ligt dan de weg open *in* bloed.

Staan wij dan een ogenblik stil uit welke weg Hiskia *door* bloed God ontmoet heeft als de God des vredes, die alle verstand te boven gaat, naar Jesaja het achtendertigste hoofdstuk en daarvan het veertiende vers, waar 's Heeren Woord aldus luidt:

Gelijk een kraan of zwaluw alzo piepte ik; ik kirde als een duif; mijn ogen verhieven zich omhoog; o Heere ik word onderdrukt; wees Gij mijn Borg.

Gebed.

Zingen: Psalm 51 : 4 en 10.

PREEK

Wij hebben vanmiddag al een ogenblik stilgestaan bij Hiskia's ziek-zijn. Die man werd onverwachts ziek. Onverwachts werd hij ziek. Ach, dat gaat met ons meestal ook zo. Want wij rekenen op geen ziekte, wij rekenen op geen tegenslagen, wij rekenen op geen dood. Wij rekenen op gezondheid en een lang leven en dan naar de hemel; en dan naar de hemel. Zo rekent de mens. Altijd naar zich toe. Maar God voert Zijn raad uit en vernietigt onze rekeningen, steekt ze in brand. Hoeveel van je rekeningen zijn er al verbrand en hoeveel rekeningen zijn er dienaangaande al niet fout geweest? En toch blijft de mens maar doorgaan met dat werk, dat kan hij niet laten, daar zit hij in.

Het gaat met Hiskia net zo, Hiskia dacht dat hij vooruit kon, dat hij 't lek boven water had. Rabsaké was dood, Israëel verlost. Hiskia dacht, nu kunnen we vooruit. Als de mens denkt, dat hij er is, dan gaat het scheepje doorgaans zinken. Als je denkt, nu ben ik er, dan komen er stormen. Want als het vrede geweest is, bereidt u ten oorlog en wanneer ge vrede gesmaakt hebt, dan zijn uw vijanden legio. Want elke vrucht des hemels wordt in vuur beproefd en wordt in het vuur gelouterd. Eeuwigheids-werk komt in eeuwigheids-vuur, het wordt gelouterd door het lijden, gelijk het zilver wordt beproefd.

In die dagen van de overwinning toen kwam God met Zijn slaande hand aan Hiskia's lichaam, hij werd ziek, hard ziek. En een ziek mens denkt niet: ik ga sterven, het zal nu aflopen met mij, ik ga naar het eind toe; neen een ziek mens ligt maar te rekenen, hoe word ik weer beter. Welke dokter moet ik halen? Wie is de knapste en wie weet het het beste? Ach, een mens rekent altijd op beter worden. Een gezond mens rekent het blijft wel zo en een ziek mens rekent er op, dat hij wel weer beter wordt. En zo blijft die arme mens rekenen tot hij met zijn neus in het graf schiet en dan is het voor eeuwig uit, te laat en voorbij.

Daarom zegt de Heere tegen Jesaja: "Ga het maar eens zeggen tegen Hiskia, dat zijn ziekte doorgaat, dat hij niet betert, dat er geen beterschap voor hem is, dan hoeft hij geen dokters meer te zoeken en geen nieuwe dokters meer te laten komen. Dan hoeft hij niet meer naar de apotheek toe, dan is dat eens uit".

En toen heeft Jesaja gezegd: "schei er maar eens uit met dokteren. God heeft gezegd, dat je gaat sterven, dan helpt er toch geen dokteren aan, dan hoef je geen dokters meer te halen."

Ach wat is die Hiskia toch gelukkig geweest, ach wat was die man gelukkig. God zegt, dat er in heel Kanaän geen ene dokter voor hem is. En toen kreeg Hiskia met God te doen en toen verdienden de doktoren niets meer aan hem. Toen heeft Hiskia gezegd: "zet de middelen daar maar neer, er helpt niets meer. God zegt: *sterven*; en daar heeft God gelijk in want elke ziel die zondigt gaat sterven."

En dat deed Hiskia liggen met zijn aangezicht naar de wand. Daar zie je Hiskia's hoge schuld. Een man die zalig had kunnen worden en een man die zalig geweest is, die de zaligheid geproefd heeft, die in dat gezegende Paaslam, die Goddelijke Heere Jezus Die beloofd was, de Zaligmaker gezien heeft. De dierbaarheid en beminnelijkheid en Zijn schoonheid beleefd heeft. Hiskia die in de vrucht van Christus, Christus gekozen heeft als de enige Middelaar en gekozen als zijn enige Zaligmaker waarvan Hij getuigd heeft: *Alles wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Zulk een is mijn Liefste.*

Zo had Hiskia Jezus' openbaringen in zijn leven ontvangen. Hij was uit ontzaglijke noden gered en had menigmaal gezongen:

*"Gij, Gij zijt
Verwinnaar in den strijd
en geeft Uw volk den zegen".*

Hiskia heeft tijden gehad, dat hij uitgeroepen heeft: "O God, ik word zalig, want U hebt het Zelf gezegd." Zalig zult Gij mij maken, want U bent Uw woord aan mij kwijt. En dan pleiten ze op Zijn Woord en dat is een aangenaam worstelen, dat is God vasthouden. O, dat is Hem vasthouden. Daar zegt Hij van: *"En de geweldigers zullen te dien dage het koninkrijk der hemelen innemen met geweld".*

Daar heeft Hiskia geloofd:

*"Hij is zo getrouw als sterk.
Hij zal Zijn werk
aan mij volvoeren vrij".*

Daar heeft Hiskia het overgenomen, God is met mij begonnen en wat God begint dat zet Hij door, dat voleindigt Hij. God is betrouwbaar, Hij is betrouwbaar en Hij is de Enige Die de hoop Zijner ellendigen nooit beschaamt en die altijd op Zijn woord terugkomt. Hij komt op Zijn woord terug. En God redt Zijn woord en de redding van Zijn woord is de zaligheid voor de kerk. Zie maar wat David in de 119e psalm zingt: *"Gedenk aan het woord, gesproken tot Uw knecht, waarop Gij mij verwachting hebt gegeven.*

Dan vraagt dat volk: "Heere, heb ik het nu genomen of hebt U het mij gegeven? Als ik het genomen heb o God, dan ben ik een dief. Wilt U mij er aan ontdekken, wilt U mij er aan ontdekken, Heere voordat het te laat is. Heere wilt U mij er aan ontdekken, opdat ik mij niet bedrieg voor die grote eeuwigheid."

Het is God om waarheid te doen en daar gaat het bij dat volk ook om. Het is een bediening uit God: *zie Gij hebt lust tot waarheid in het binnenste en in het verborgene maakt Gij mij wijsheid bekend.*

Daar ligt Hiskia: van koning, een ellendige, en van een ellendeling wordt hij een helleling. En dan een man met zoveel genade waar wij van zouden zeggen: "Hiskia. Hiskia, mijn jongen, sterf maar; je gaat het nieuwe Jeruzalem in. Je bent een man met een nieuw hart. Wat uit God geboren is dat gaat toch weer naar God.

Maar Hiskia kan niet sterven. Het is die man onmogelijk, onmogelijk van twee zijden. Ten eerste staat zijn schuld open en ten tweede had hij geen opvolger. O, geen opvolger, alles in nood. Een dubbele nood, niet kunnen sterven vanwege zijn openstaande schuld en een Goddelijk recht en ten tweede niet te kunnen sterven, want ziet, er was geen zaad, er was geen opvolger. Dat is een beste nood, dat zijn de beste noden, waar je je niet meer roeren kan, waar je je niet meer bewegen kan, daar worden ze onhoudbaar en in de onhoudbaarste noden kan God alleen Zijn genade kwijt.

Maar er komt een verloren mens uit. Zie, Hiskia moet sterven. Zou Jesaja niet voor hem gebeden hebben? Inderdaad, maar de gebeden van de kerk maken de kerk niet vrij. Die werkzaamheid die een ander voor je heeft kan je ziel niet vrij maken van de nood, noch de schuld wegnemen tussen God en je hart. Dan gaat de kerk er ook tussenuit, hoeveel je er van houdt.

God rekent met Zijn kerk persoonlijk af. Persoonlijk, dan neemt Hij ze alleen. Sommigen ervan gaan het bed in, sommigen krijgen een lichaamskwaal, dan neemt Hij ze apart. Als Hij Johannes lieve lessen wil leren, dan neemt Hij hem alleen op Patmos. Alleen neemt Hij hem dan op Patmos. Dan krijgen ze kruisen, die zo smartelijk zijn, die je niet buiten je huis kunt krijgen. Kruisen tussen God en je hart en daar staat God nu op. Zo ligt Hiskia dan daar alleen met God en meer is er niet.

En dan staat er: "*Gelijk een kraan, als een dier, als een onrein dier, alzo schreeuwde ik*". Daar heb je nu een man met genade, als de onreinste, als de goddelooste, als de verdoemelijkste ligt hij op zijn leger. En daar had de Heere van gezegd: "Dat er voor hem en na hem geen geweest is, die zo de Heere aangekleefd heeft als Hiskia. Hiskia kleefde Hem aan, zoals er nooit één koning voor hem en ná hem geweest is. Die man ligt daar nu, enkel schuld, alleen schuld, niets meer dan schuld. Die man kon zich niet meer redden, ook met zijn roepen niet, noch met zijn keuze, noch met zijn overwinning op Rabsaké. Die man kon zich niet redden met de zoetste openbaringen van Christus. Want nu is er geen Jezus, hij zoekt naar Jezus, maar vindt niets dan recht, schuld, vloek en wet. Dat is alles wat Hiskia vindt.

Waar is Jezus nu? Die ligt in het graf of Die hangt aan het kruishout, of Hij houdt zich stil achter het recht. Een zwijgende Borg en een voorttrekend Rechter. Dan wordt het de kerk bang. O, dan wordt het die kerk bang. Jezus gehad en Hij is er niet meer. Toch is Hij er. Zijn vruchten gehad en nu niets meer te ontvangen. Wat moet er gebeuren volk? God wil meer geven dan de vrucht. Hij wil Zijn Zoon geven. God wil meer geven dan een boodschap. Hij wil je meer geven dan een uitlating. Hij wil Zichzelf geven. En om Zichzelf te geven moet het vat leeg zijn. En wanneer is het vat leeg? "*Ik ben, o Heere, Uw gramschap dubbel waardig*". Dan is het vat leeg. Dan zijn wij rijp voor de hel, rijp voor het gericht, rijp om een rechtvaardig God te mijnen, Zijn deugden te lieven en Zijn recht te kussen.

Wat nooit kon, gaat dan vanzelf. Wat kon er niet, wat kon er niet bij Hiskia? Die man kon niet verloren gaan, daar had hij teveel genade voor. En toen de schuld kwam, ging Hiskia als een daad Gods vanzelf verloren. Wat nooit kon is gebeurd. Hiskia is van een bekeerde man een onbekeerde geworden en van een geredde een reddeloze.

"En alzo piepte ik". O, hij wil zeggen, ik kon niet ophouden met roepen, ik kon niet ophouden met schreeuwen, ik kon niet aan het eind komen. En als je nu niet meer aan het eind kunt komen, dan ben je er vlak bij, vlak ben je er bij. Dan zal er een tijd aanbreken, volk, dat je zal vragen: *Heere mag ik eens aan het eind komen? O God, mag ik eens aan het eind komen? O mag ik mijn wapens eens inleveren en het met U eens worden?* Dan behoeven ze niet meer naar de hemel, maar de hel mijnen en in de hemel zinken. God is goed voor een slecht mens.

Hiskia lag tegen de wand aan te zien en het kwam die man voor, dat die schuld er nooit tussenuit kon, die was veel te groot, die was veel te groot die schuld, dat kon niet.

En satan maakte zijn gebruik er van. Die zegt: een man met zoveel schuld, die kan niet zalig worden. Een man met zo'n hoop schuld, die is alleen verdoemd. Een man met zoveel schuld kan God alleen verdoemen. Daar is niets anders voor dan een eeuwige rampzaligheid. Wat moet die man daarop zeggen? Wat moet Hiskia daarop zeggen? Wat hebben we daarop in te brengen? Hij wees Jozua op zijn vuile klederen. En dan neemt de duivel het voor de heiligheid Gods op, dan neemt de duivel het voor de rechtvaardigheid Gods op. O, dat kan die arme mens niet meer onderscheiden. En als de duivel het voor de heiligheid Gods op gaat nemen, - in schijn - dan staat die arme kerk stom, dan moet ze betuigen: "*'t Is niet alleen dit kwaad dat roept om straf, maar ik ben in zonde en ongerechtigheid ontvangen en geboren.*"

Daarin bestaat dit: *"Als een kraan en als een zwaluw piepte ik en kirde als een duif."* Een duif. Daar heb je het offerdier, daar heb je het diertje, dat in de offerande opgenomen is, daar heb je het diertje van reinheid, van oprechtheid, van zuiverheid en dat ligt nu in Hiskia verklaard. Hij verbloemde zijn zonde niet, hij bedekte zijn schuld niet, maar openhartig zegt hij: "Heere, 't is waar, U moet mij verdoemen, het kan niet anders. Uw deugden zijn gekrenkt en die moeten verheerlijkt worden. Uw recht heb ik geschonden. U kunt niet anders doen, als mij weg doen." Dat is nu een duivengestalte.

*Ik beken aan U oprecht mijn zanden,
ik verborg geen kwaad, dat in mij werd gevonden.*

Dan ga je het openlijk zeggen, openhartig zeggen. Dan ga je zeggen: "Heere, wat moet je met zo'n mens doen? Daar kunt U niets anders mee doen, dan hem weg doen. Daar kunt U niets anders mee doen, dan hem eeuwig teniet doen." Die wordt het met God eens. Bent het u wel eens overkomen, gemeente, is je dat wel eens overkomen, met God eens te worden?

Bij de kerk, in dit stuk van de rechtvaardigmaking, dan gaat de duivel er het eerste tussenuit. *Ik zag de satan vallen als een bliksem uit de hemel.* Die wordt het eerste geschonden. Die gaat het eerste het rechtsgeding uit, die mag er niet eens bij zijn. Als Jozua ontkleed wordt van zijn vuil pakje en hem het schone nieuwe pak aangedaan wordt, dan gaat eerst satan er tussenuit. "De Heere schelde u." O volk, hij is een vijand, hij is een serpent, hij is een aartsvijand van alles wat Goddelijk is, van alles wat Jezus is, van alles wat Christus is. En die Godzalig willen leven, zullen door de duivel vervolgd worden. *Want hij gaat om als een briesende leeuw, zoekende wie hij zou mogen verslinden.*

En zulke zielen, die in die gerichtsonderhandelingen leven, ach ze hebben vaak geen moed meer om te zien, geen moed meer om te drinken, geen moed meer om te leven, geen moed meer om op aarde te zijn. Want ze kunnen met Hiskia niet over de wand van de schuld heen zien. Ach zagen ze nu achter de dood de verlossing, achter de wand het leven maar, maar ze zien ertegenaan, ze kijken ertegenaan. En het komt hun voor, dat hij in eeuwigheid niet vallen kan. O voor hen kan het niet meer.

Zijn er zulken nog? Zou er nog één zijn, die niets anders heeft dan alleen schuld en geen borg, alleen zonde en geen bloed, alleen God als Rechter en geen Scheidsman. Alleen God in Zijn toorn en geen Advocaat, alleen de wet in Zijn vloek en geen Wetshandhaver. Alleen het recht in Zijn vertering en geen Plaatsbekleder. Voorwaar, dan zeggen ze met David: *"Mij is bange."*

Maar nu doet de Heere nooit half werk. Loopt het recht een tijd voor de liefde dat is bang. Maar dan wordt er ook een tijd geboren, dat de liefde door het recht zal vloeien en dan is het een vanzelfsheid.

*"Uw doen is Majesteit,
aanbiddelijke Heerlijkheid
en Uw gerechtigheid is oneindig."*

Nee, volk, dan hoeft u niet bang te zijn van Gods recht. Het is het lieve recht des Heeren; heus waar, het lieve recht des Heeren. Maar dan moeten wij de misdadiger zijn, dan moeten wij de zondaar zijn. Dan is Gods recht niet tegen u, hoor! Want uw ziel wordt ingewonnen om voor dat recht te zijn. O, dan kan u het recht gelijk geven, en dat is de kortste weg om door recht vrijgesproken en door recht vrijgemaakt en door recht aangenomen te worden tot kinderen Gods.

Hoelang dat geduurd heeft met Hiskia, weet ik niet. De Heere is vrij, sommige zielen doen van de roeping tot de rechtvaardigmaking wel dertig jaar. Sommigen doen er wel veertig jaar over. Sommigen van de *kerk der doodsbanden* verhaasten de geboorte van dit kind. Daar is de Heere vrij in. Vrij is de Heere in dat doorbrekende werk. Maar ik geloof ook, dat het vandaag een oordeel is in de kerk, dat je zo weinig hoort van doorbrekend werk. Dat ze eens Anderen worden.

En dat gaat bij Hiskia, de man had er hoop op gehad, dat het ging gebeuren, toen kon het niet. Toen Hiskia in de vrucht leefde toen heeft hij vaak gezegd: *ach dat ik de boom had. Als de vrucht al zo zoet is, wat moet dan de boom wezen?* Toen hij van de druppels leefde, toen heeft hij vaak gebedeld om de Fontein. Hij heeft wel eens gezegd: *ik krijg Hem, eens wordt Hij de mijne en ik de Zijne.* En toen het ging geschieden, toen leek het er heel niet op. Want het gaat net anders dan je gedacht hebt, volk, want door een weg van schuld moet het naar de Borg, door een weg van afsnijding moet het naar de inleiding. Door een weg van verloren gaan en -liggen, komt het in de behoudenis van onze rechtvaardige verdoemenis.

"Mijn ogen verhieven zich omhoog." O die man zijn ogen worden eens afgetrokken. Waarvan? Van die hemelhoge schuld. Want zolang ze daar tegenaan zien kan het in eeuwigheid niet, dan is het verloren. Zolang de kerk tegen die schuld aanziet, dan is het: *ik wou vluchten, maar ik kon nergens heen.* Zolang die kerk met haar aangezicht naar die wand van schuld ligt, dan is het:

*ik schatte mij geheel verloren,
ik mocht van geen vertroosting horen.*

Nu komt er een dag, dat Hiskia het niet kan en dat God het ook niet kan. O, dat God het ook niet meer kan. God in nood, de eeuwigheid in nood, God in de onmogelijkheid en de zondaar in de onmogelijkheid. Hoe moet het nu?

God kan niet en de zondaar kan ook niet. Hoe moet het nu? Hoe zal ik u onder de kinderen zetten? Hoe? Dat vraagt God, hoe moet Ik dat doen? Zeg dat eens, verklaar mij, hoe moet Ik dat doen? Geef er nu eens antwoord op. Dan staat de ziel stom, daar hebben ze geen antwoord op.

En dan vraagt de Heere nog eens wat. *Hoe zullen twee tezamen wandelen tenzij dat ze overeengekomen zijn?* Daar staat ze weer. Hier heeft Abraham geen antwoord, hier heeft Gabriël geen antwoord. Hier moet een antwoord komen van die gezegende Middelaar. (O volk, uit de ingewanden des Vaders voortgebracht, die het uitgedrukte Beeld Zijner Goddelijke zelfstandigheid is en het afschijnsel Zijner heerlijkheid.) Zodra deze twee het eens zijn, *het recht en de zondaar*, de zondaar en het recht, - hoort ge het - zodra deze twee het eens worden, het recht en de zondaar, de zondaar en het recht; de wet en de zondaar de zondaar en de wet, zodra die het met elkander eens zijn.

Hoe staat het er dan bij met die zondaar, hoe benauwd? Neen, de benauwdheid is voorbij. Hoe staat het erbij die daar zalig verloren ligt? Och, *die is verloren zalig.* Daar heb je het onderscheid, niet een toevallend recht. Daar gaan wij met een noodschreeuw onder: *o God, het is kwijt, kwijt, verloren, voor eeuwig verloren!* En zie, daar komt Hij: *Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven.*

Dan krijg je een Middelaarsontdekking, een Christusopenbaring, waardoor je zalig kan worden. Dat is lief. Want dan ga je met Ruth aan het kiezen voor Boaz.

Maar als het daar komt, waar Hiskia komt, dan houdt de biddag op. En dan wordt het een dag van rechtsverheerlijking en rechtsoverneming. En rechtsoverneming is een

welgevallen nemen in de straffen onzer ongerechtigheid. Ja, dat kan ook in geen woorden gezegd worden, hoe zalig verloren je daar ligt en hoe verloren zalig je daar bent.

Gij zijt het met God eens. Ge geeft God gelijk en je neus ligt in het slijk. Je hoeft niet meer bekeerd te worden, je hoeft geen bloed, je hoeft geen Jezus meer, je hoeft geen genade meer. Je hebt geen Advocaat meer nodig, ge zijt vol *uit* het recht, *van* het recht en je verheerlijkt God *door* recht. Hier zou je kunnen blijven liggen, als het in het hoogste oogmerk van de verkiezing lag, maar het oogmerk van de verkiezing ligt verder. En dat ligt om ze heilig voor God te stellen, onberispelijk in de liefde en nu komt Hij tussenbeide.

Och is het wel eens gebeurd volk? Heb je Hem eens zien komen uit de nooit begonnen eeuwigheid? En is Hij toen zo voor u tussenbeide gekomen?

*Gij hebt, o Heer', in het dood'lijkst tijdsgewricht,
mijn ziel gered."*

Hebt u de drie Personen over u horen onderhandelen? Heb je de spraken van de Zoon tot de Vader in de ziel gehoord en Hem door het geloof gezien? Is 't waar, is 't waar? Dan ben je door het geloof aan het hoogste gerichtshof geweest. Dan heb je met een akte van onvermogen, die Goddelijke Heere Jezus als je beste Advocaat gehad, een Advocaat, zoals er maar één is. Een Advocaat, Die op rechtsgronden Zijn volk vrij pleit en vrij maakt.

Die zegt: "Vader, 't is waar hij hoort in de hel. 't Is waar hij heeft duizend hellen verdiend, hij is een misdadiger, hij is een Godsmoorder en een Christusdoder. Maar zie eens Vader, hebben Wij samen geen contract gemaakt, en zijn Wij het niet eens geworden, dat Ik voor hem de dood in zou gaan? Dat zijn schuld Mijn schuld zou wezen en heb je zijn schuld, Vader, Mij niet toegerekend? En heb Ik toen zijn schuld niet aanvaard? Heb Ik hem niet overgenomen in de verkiezing? Heb Ik de menselijke natuur niet aangenomen tot koping en betaling?"

Volk, als je dat in je leven mag beleven, dan is er geen tijd meer, geen wereld meer, dan heb je geen man meer, dan heb je geen vrouw meer. Dit laat zich niet bespreken, niet bespreken. Ik kan het u echt niet zeggen. Wat een zielsbewondering, heilige aanbidding.... Die drie Goddelijke personen over een arme zondewurm, over zo'n hels wangedrocht van de Vader aan de Zoon gegeven...! "Verlos hem!" Is de spraak van de Vader, "dat hij in het verderf niet nederdale. Want Ik heb verzoening gevonden." Wie vindt er verzoening? De Vader. De Vader vindt verzoening in de voldoening van die eeuwige Middelaar.

O volk, dat met toepassing overgenomen worden door de Zoon, vrijgemaakt door de Zoon, gewassen in Zijn bloed, vrijgesproken door de Goddelijke rechter in dat uurtje der minne...! Daar heeft de aanneming der erfgenamen Gods en mede-erfgenamen Christi plaats. Voorwaar dan zou je haast denken, nog een stapje, dan ben ik er. Nog één zucht, en ... thuis. Maar o, daar is nog wat te doen, want nu begint de strijd eerst.

En nu volk, de inklevende smet als een baarmoeder der zonde, die niet is weggenomen en die de kerk in de heiligmaking arm houdt en ellendig houdt, schuldig houdt en zondig houdt. En nu krijgt ge de baarmoeder van de zonde in te leven. Ach, dat had ze nooit gedacht. Ze had gedacht dat ze nog eens heilig zou worden en heiliger en nu wordt ze steeds vuiler, steeds goddelozer. En nu wordt het nog steeds onmogelijker. En dat is de kortste weg volk, om uit genade bij vernieuwing gezaligd te worden.

"Ik word onderdrukt". Daar staat eigenlijk: ik word ondergraven. En als je nu iemand ondergraaft, als je de grond onder zijn voeten wegneemt, dan zakt hij weg. En waar zakt hij dan neer? Ach, waar zakt hij dan neer? Die ziel heeft duizend maal uitgeroepen: als ze de grond onder mij wegnemen, dan zak ik in de hel. Heere, ach dan zak ik in de eeuwige dood. En nu nemen ze de grond onder hem weg, en daar zakt hij in die doorboorde handen van die eeuwige Middelaar. O, daar ontdekt Hij, daar geeft Hij, daar openbaart Hij Zich. Hij neemt die gelittekende Heere Jezus aan, volk. Daar ligt je kwitantie. Want die littekenen zijn Gode, als een welriekende, Godverheerlijkende offerande, waarin Hij nooit meer scheldt op Zijn Jacob, en nooit meer toort op Zijn Israël. Bergen zullen wijken, heuvelen zullen wankelen, maar het verbond Mijns vredes zal in eeuwigheid geen einde nemen.

Hiskia is er door. Waar is hij nu door? Ach hij is in Christus een nieuw schepsel geworden. Nu hij er achter staat zegt hij: *dank U Heere, dat Gij toornig op mij geweest zijt. Nu Hiskia er achter staat, nu is het: voor ik verdrukt werd, dwaalde ik, nu onderhoud ik Uw Woord. Nu ik er achter sta, nu roep ik: de levenden, de levenden zullen U loven, gelijk ik heden doe. De vader zal de kinderen de waarheid vermelden.* Dan ziet Hiskia, terwijl hij nog vaderloos is, dat God hem met zaad begiftigen zal, dat God Zijn woord vervullen zal. Hij zal de lamp van David niet uitblussen. Dan zien ze alle verlossing in Christus Jezus, ja en amen.

Hiskia heeft biddag gehad. Dagen des gebeds, dagen, waarin Hiskia het heeft ervaren:

*"Als mijn ziel aan God gedacht,
dan loosde ik klacht op klacht."*

En ten laatste is Hiskia's ziel, onverwachts gered, onverwachts gezaligd. Hij gaat met Zijn volk altijd een weg in dat het verstand vernietigt; heilig radeloos, heilig goddeloos, heilig hopeloos, zo maakt Hij Zijn kerk.

God houdt ervan, dat Zijn kerk Hem aankleeft, dat ze Hem aanroept, dat ze Hem inroepen zal. Hij is een Held, bij Wie hulpe besteld is, machtig om te verlossen. Hij laat Zijn kerk beleven: *"Heere, tot Wien wij in de nood vliên; ach wil Uw Gezalfde - en dat is die eeuwige Heere Jezus, met al Zijn knechten - aanzien."* Hij helpt ze er door, Hij helpt ze door het vuur en ze verbranden niet. Hij helpt ze door het water en ze verdrinken niet.

Ziet eens: Hij geeft Paulus een biddag voor zijn hele leven, een doorn in zijn vlees. Dan heeft Paulus heel zijn leventje wat te doen. Driemaal heb ik de Heere gebeden, *neem de doorn eens weg.* "Paulus, Ik heb hem je gegeven tot de dood. Ik heb hem je gegeven tot je smart. Ik heb hem je gegeven, opdat je jezelf niet zou verheffen. Ik heb je die doorn gegeven Paulus, opdat je een roeper zou blijven, een aanroeper van Mijn naam."

De strijdende kerk is op aarde een kerk waar het niet over mag gaan: *"Heere red, Heere vergeef, Heere help"*. Hij is het en Hij blijft het, waarvan de apostel zegt: *en mijn God vervulle al uw noden.*

Hoor je wel? Weer noden, in Christus Jezus. Biddag gunt Hij Zijn kerk bij iedere nood. En dan verliezen ze de waarde in dit gebed, opdat ze uit de waarde van die eeuwige Voorbidder, ja, opdat zij ontvangen zullen, genade voor genade. Ach, de kerk kan niet bidden. En wanneer ze het nu eens niet kan, - dan moet je het echt niet kunnen, dan moet het echt waar zijn, dat je het niet kan, - dan leert Hij het Zijn kerk

Zelf. Deswege komt die Geest ons ter hulp, Dewelke in ons zucht, met onuitsprekelijke verzuchtingen; en Die zucht voor de heiligen tot God.

O, dan kunnen wij het niet. Maar dan moet het echt waar zijn. Dan ben je het misschien wel eens gewaar geworden, dat gij het niet meer deed. Maar dan die Voorzuchter in het hart, de derde Persoon, Die bidt tot de tweede Persoon. Dus een Voorbidder in de hemel en Die bidt tot het hart des Vaders. Zo heeft de kerk een Voorzuchter in het hart en een Voorbidder in de hemel. En daar ligt de kracht van de kerk in verklaard.

En daarom roept Hij ze toe, dat ze altijd bidden zullen zonder ophouden: *zou Ik geen recht doen aan Mijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Mij roepen.* "Gewisselijk, Ik zal ze recht doen, Ik zal ze horen en Ik zal ze verhoren"

*"Want hun zullen als op Mozes beë,
al loopt hun pad ook door de zee,
geen golven overstromen."*

Volk onthoudt het, Hij kan geen andere weg met ons houden, dan van de ene druk in de andere, opdat ze door lijden geheiligd zullen worden, en onze wulpse natuur gekruist aan het kruis van Christus. Het hoogtepunt, waar God Zijn eer en de zondaar de zaligheid om niet ontvangt. Heus, Hij kastijdt Zijn kerk niet, omdat Hij lust heeft om haar te plagen. Nee, niet tot verdoemenis, maar tot verdoemeniswaardigheid, opdat ze in lijden er iets van zouden leren, hoe bitter de zonden zijn. Hoe bitter de zonden zijn. En hoe bitterder de zonden zijn, hoe zoeter het kruis van Christus. Daar zijn ze geboet, en dat is het enige bloed, dat reinigt, het vuilst gemoed.

Hiskia, die heeft een ogenblik zo schoon op aarde gestaan, alsof hij nooit vuil geweest was. Hij is vol geweest van God en Christus, hij is vol geweest, de schatkamers zijner ziel zijn vervuld geweest. En van die man ruist het *"een volle beek van wellust maakt hier elk in liefde dronken."* Dan zijn ze dronken; niet van de wijn, maar van de liefde. Ze waggelen, ze schudden op de benen; niet van de drank des tijds, maar van de drank der eeuwigheid. Komt, komt zegt hij, vrienden, *eet en drinkt en wordt dronken.* *O mijn Liefste;* daar krijgen ze een gaande en een komende Jezus. Toen heb je ogenblikjes op aarde gehad, dat je met vrijmoedigheid naar boven zag. *Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het Die rechtvaardig maakt; wie is het die verdoemt? Christus is het Die gestorven is, ja wat meer is, Die ook ter rechterhand Gods is; Die ook voor ons bidt.* Dan heb je niets meer tegen. *Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft.*

Hij kastijdt ze uit het Vaderlijk mededogen, hoeveel te meer zal Hij ons met Hem niet alle dingen schenken. Dan komt Sion, dan komt Jacobs deel aan het eind van de zonde. En die het eind van de zonde vindt, die vindt God in Zijn volmaakte heerlijkheid en eeuwige gelukzaligheid. Die het eind van de zonde vindt, die vindt het herstel van Gods beeld, in de volmaaktste zin. En het eind der zonde, volk, is hier de overgang in Christus. Maar het einde van de zonde dan? Dan zeggen ze: *en Abraham stierf en werd verzameld tot zijn volkeren.*

Als de kerk het einde van de zonde vindt, dan wordt je kistje getimmerd, dan wordt je graf gegraven. Als je het einde van de zonde mag vinden, o, dan is je einde nabij en daar zegt Job van: *daar rusten de vermoeiden van kracht, daar houdt de drijver op en daar is de knecht vrij van zijn heer.*

Dan valt de onverenigtheid er voor eeuwig tussenuit, de oude mens het graf in en nieuw gaat hij de hemel in. De nieuwe gaat de hemel in om eeuwig, eeuwig, in zijn volmaaktste zin, met God eens te zijn. En daar ligt de verzadiging.

Nu staan we weer gereed om een nieuwe beproevingsweg in te gaan voor de zoveelste reize, weer naar het ziekenhuis. *Alweer*, dat zeg ik dan. Kan dat nu nooit eens ophouden, kan het nu nooit eens anders? Dat ben ik en dat zeg ik. Maar ach, als Hij daarboven een woordje spreekt: "*Mijn raad zal bestaan en Ik zal al Mijn welbehagen doen*," dan vallen mijn handen slap. Dan zingt de kerk: "*Gij zult mij leiden door Uw raad en daarna zult Gij mij opnemen in eeuwige heerlijkheid*."

Dan is het ook nog maar een ogenblik. En de dag komt, dat alle schaduwen zullen vlieden en dan gaat dat volk voor eeuwig de kooi uit en de stad der eeuwige verlossing in. Dan is het gebeurd, dan is de duivel hen kwijt, en zij zijn de duivel kwijt, ze zijn d'r eigen kwijt en ze zijn God in Christus rijk.

Jong en oud, wat zal dat zijn, als je hier geen biddag gehouden hebt. In de hel kan je het niet. In de hel krijg je geen biddag, maar dan zal het een eeuwige nacht van vloeken zijn; dat vloeken, o dat eeuwige vloeken, en dat eeuwig doorvloeken. En het gezelschap in de hel zal eeuwig lasteren, zal eeuwig God lasteren, vanwege de plagen. Wat zal dat wezen, nooit één drup water meer!

De kerk ligt dan aan de Fontein en ze drinken met volle teugen en hebben nooit dorst meer. Want in dat land is alleen water.

Nog een ogenblik en dan houdt het ook op om met Gods Woord te spotten en God zal spotten wanneer ons einde, bederf en verderf naderen zal. Hij opene nog uw ogen voordat u ze sluiten zal door de dood en u voor eeuwig slepen zal naar de eeuwige dood. Want dan kan het niet meer, echt niet, je hebt maar één ziel. Is die verloren, dan is alles verloren.

En nu zegt de Waarheid: "*Indien gij dan heden, heden, Zijn stemme hoort, verhardt uw hart niet, maar laat U leiden*."

De dag komt en is zeer nabij voor ons allen. Dat voor u en mij gelden zal: *klim op tot ons!* Hetzij tot eeuwige behoudenis, in Christus door genade, of het zal zijn tot verdoemenis in rechtsverheerlijking en dat tot in alle eeuwigheid.

Amen.

Slotzang: Psalm 79 : 4.

MEDITATIES UIT HET KERKBLAD VAN DE
OUD GEREFORMEERDE GEMEENTE
TE

KINDERDIJK

EN
EDE

Door

Ds. Joh. van der Poel
Ede

MEDITATIES UIT HET KERKBLAD VAN DE OUD GEREFORMEERDE GEMEENTE TE KINDERDIJK

VOOR ZIEKEN EN BEJAARDEN, INZONDERHEID BIJ DE JAARWISSELING

Zal het goed zijn, als Hij u zal onderzoeken? Job 13 : 9a.

Alle kastijding, als die tegenwoordig is, schijnt geen zaak van vreugde maar van droefheid te zijn, zegt de apostel. En de profeet Jeremia getuigt: Zo gij alleenlijk vertrouwt in een land van vrede, hoe zult gij het dan maken in de verheffing van de Jordaan? Gods arme volk verkeert op aarde vaak onder smartelijke verberging van Gods vriendelijk aangezicht, en dan te vertrouwen, dat God met de verzoeking ook de uitkomst geven zal, daar is dat dierbare geloof toe nodig in beoefening. Dat kunnen wij in het leven van Job ook zien. Er staat van Job: Ik vreesde een vreze, en zij is mij aangekomen en wat mij schroomde, is mij overkomen. Ik was niet gerust en was niet stil, en ruste niet; en de beroering is gekomen.

In het leven van Job zijn dan ook de slagen niet uitgebleven. Bij de eerste slag worden Job al zijn bezittingen en al zijn kinderen ontnomen en toch schreef Job Gode niets ongerijmds toe. Onder de slaande hand Gods mocht hij buigen, zeggende: *De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen, de Naam des Heeren zij geloofd.* Zelfs toen zijn vrouw zei: *houdt gij nog vast aan uwe oprechtheid, zegen God en sterf;* sprak Job nog goed van God, zeggend: *Zouden wij het goede van de Heere ontvangen, en het kwade niet? In dit alles zondigde Job met zijn lippen niet.* Wat mocht Job in dit alles lijdzaamheid oefenen, om het kruis te dragen dat God hem oplegde.

De tweede slag trof Job in zijn lichaam, onder de toelating Gods, sloeg de satan Job met boze zweren, van zijn voetzool tot zijn schedel toe. De Heere had immers gezegd: *Zie, hij zij in uwe hand; doch verschoon zijn leven.* Wij vinden dan Job op de ashoop, zich krabbende niet een potscherf. En nog zondigde Job met zijn lippen niet. De Heere ondersteunde Job met Zijn verborgen ondersteuning, anders had Job toch zeker bezweken onder de slaande hand Gods.

De derde slag was zeer zwaar voor Job; zelfs zijn vrienden kwamen hem te verdenken van bijzondere zonde en dat God hem nu als een huichelaar zou openbaar maken. In het bijzonder Zofar de Naámathiet meende, dat Job om een bijzondere zonde geslagen zou zijn. Wat zal dit alles voor Job geweest zijn! Doch Job kwam nu Zofar de Naámathiet op diens beschuldiging te antwoorden met deze vraag, die wij met elkander overdenken: *"Zal het goed zijn, als Hij u zal onderzoeken?"*

Nog enkele dagen, dan ligt ook dit jaar weer achter ons en bij de jaarwisseling worden wij weer bijzonder bepaald bij de vergankelijkheid en bij de kortstondigheid van dit leven. *Immers, gaat niet de mens als in een beeld daarheen en zijn zijn dagen niet als een schaduw die verdwijnt?*

*Ja, al wat uit het stof is, neemt een end,
door de tijd, die alles schendt.*

Nu worden wij ook bij deze gewichtvolle, ernstige en ontdekkende vraag stilgezet. Job vraagt zo ernstvol, zo ontdekkend aan zijn vriend: *"Zal het nu goed zijn, als Hij u zal onderzoeken?"* Deze vraag treft ons allen, en wel in 't bijzonder bij de wisseling des jaars. Hoe zal het nu uitvallen, als God ons onderzoeken zal? Wij hebben immers met een God te doen, Die naar waarheid ziet in het binnenste. Zijn ogen doorlopen immers de ganse aarde en er is een gedenkboek voor Zijn aangezicht!

De profeet getuigt: *onderzoek u nauw, ja zeer nauw, gij volk dat met geen lust bevangen wordt!* Hoe allernoodzakelijkst is dan dit onderzoek? Zullen wij er nu zonder veroordeling uitkomen, als de Heere ons leven, onze gedachten, woorden en werken gaat stellen in het licht van Zijn aanschijn? Voorzeker neen! In onszelf aangemerkt zijn we niet anders dan een gans bittere gal en samenknoping van ongerechtigheid. Opgewogen in de weegschaal van Gods heiligdom, zijn wij minder dan niet en ijdelheid. Hoe zullen wij dan voor Gods aangezicht kunnen verschijnen, zonder Borg, zonder Middelaar? Onze beste werken zijn toch niet anders dan blinkende zonden en al onze gerechtigheden niet anders dan een wegwerpelijk kleed?

Wij mochten daar nog aan ontdekt worden door de Heilige Geest. Om als een gans verlorene, vloek en helwaardige nog eens te bekennen dat wij midden in de dood liggen, opdat wij het leven buiten onszelf zouden mogen leren zoeken in Hem, Die gezegd heeft: *Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven.*

Aan het einde van dit jaar mocht het dan nog onze verzuchting zijn. *"Doorgrond mij o God, en ken mijn gedachten. En zie of bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op de eeuwige weg."*

LIJDENSMEDITATIE

"Gij zijt Mij een aanstoot." Matth. 16 : 23 (midden).

De Heere Jezus had Zijn lijden voorzegd. De discipelen hadden drie jaar profetisch onderwijs ontvangen en Jezus sprak naardat zij dragen konden. De Heere openbaart Zich immers tragsgewijs aan Zijn volk. Hij moest gaan naar Jeruzalem, daar de offers werden geofferd. Daar zou Hij sterven, Die de Grote Offerande is.

Ouderlingen, overpriesters en schriftgeleerden, mannen die kennis hadden van de Schrift, die zeiden de komst van de Messias te verwachten, zouden Hem veel smaadheid aandoen. Toen Hij gekomen was, hebben zij Hem met veel barbaarsheid behandeld; ja niets kon hen bevredigen dan Zijn dood.

Dat Jezus lijden en sterven moest, was het gevolg van de eeuwige raadsbesluiten Gods. Het was van eeuwigheid af tussen de Vader en de Zoon overeengekomen: *alzo moest de Christus lijden.* Het was door de bepaalde raad en voorkennis Gods; ten gevolge van Zijn vrijwillige borgstelling.

Toen echter Jezus ging spreken van Zijn lijden en sterven en dat Hij ten derde dage zou opstaan, nam Petrus Jezus tot zich en begon Hem te bestraffen, zeggende: *Heere, wees U genadig' dit zal U geenszins geschieden.*

De discipelen meenden, dat de weg achter Jezus was naar de kroon en daarom kwam Jezus hen te wijzen op Zijn lijden en sterven. Hij kwam hen als 't ware voor te bereiden op hun deel van smart en vrees; zij zouden ook lijden als Hij leed en als hun Meester gedood zou worden zou verschrikking hen bevangen.

Nu waren de discipelen nog blind voor Jezus borgtocht en had het mogelijk geweest, dan had Petrus Jezus tegengehouden, toen Hij getroost en gewillig stond voor de poort van Zijn lijden. De liefde kan toch zo blind zijn. Ook Petrus was blind voor Jezus' borgtocht, hij wilde Zijn Meester sparen voor de lijdenskelk. De discipelen meenden zalig te kunnen worden zonder een lijdende en stervende Borg. Hier wilde Petrus Jezus in Zijn borgtocht tegenstaan. Jezus noemt Petrus dan ook 'satan' d.w.z. tegenstander van Zijn borgwerk.

De discipelen hadden nog te weinig ontdekking om te beseffen, wat het Jezus kosten zou. Zij hadden geen oog voor de prijs die het recht van God eiste. Zij leefden nog zo geheel uit de keuze en beseffen niet dat zij alléén kunnen leven uit een stervende Borg. Zij meenden zalig te kunnen worden buiten het recht en zonder een Borg. En als het dan met Jezus de diepte in moet, dan worden *belijders* van Jezus *bestrijders* van Jezus. Dan worden zij vijanden van het kruis. Dan moet het met die vernederde Middelaar naar hun val en afkomst. Naar eigen vloek en dood. Zij blijven in zichzelf vijanden, ook nadat zij beleden hebben: '*Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods*'

Hoe smartelijk zal dit de Borg gevallen zijn. Want nu waren het de ouderlingen, de overpriesters en de schriftgeleerden niet, nu was het Kajafas, Pilatus of het Joodse volk niet, maar het waren Zijn eigen discipelen. Het was Zijn eigen Kerk, Zijn eigen volk, die de éérste druppel in de lijdensbeker deden vallen: hoe zwaar zal dat de Borg gevallen zijn! Jezus sprak: *gij zijt Mij een aanstoot!*

Als de Kerk in aanraking komt met een lijdende en stervende Borg, dan loopt het toch zo laag af met een mens. Dan moet hij gaan leren, wat hij buiten Hem is: helwaardig, doemwaardig, vloekwaardig. Want waar de Borg is, daar is het recht en als God Zijn recht gaat handhaven, dan krijgt Jezus juist Zijn Kerk tegen voor wie Hij gaat lijden en sterven. Wat een smartelijke beproeving zal dat voor Hem geweest zijn! En toch: Hij gaat door de poort van Zijn lijden, Borgtochtelijk, plaatsbekledend, rechtsvoldoend, genade en het eeuwige leven verwervend. Hij werpt de steen des aanstoets achter Zich zeggende: *ga weg achter Mij!*

Hij verkiest de dood voor hen, die hun eigen zaligheid tegenstaan. Om vijanden met God te verzoenen, vijanden van Zijn kruis en daarom ook vijanden van eigen leven en zaligheid. O, welk een onuitsprekelijke liefde heeft Jezus geopenbaard en dat aan dezulken, die Hem tegenstaan! O, wat is zalig worden tegen vlees en bloed! En toch: zalige bediening, geen grond meer in het beweeglijke, maar een grond buiten hen. Want 't is niet slechts dat Hij kan, maar Hij zál zalig maken, volkomen zalig maken allen die door Hem tot God gaan. Dat zouden de discipelen ook nader verstaan. Hier toch staat 's Heeren bekommerde Kerk om een toegerekende gerechtigheid te mogen ontvangen. Daarvan mocht de dichter zingen:

*Opdat zelfs 't wederhorig kroost,
altijd bij U zou wonen.*

Die genade mocht de Heere ons schenken, is onze wens en bede!
Uw voorganger.

MEDITATIE UIT DE KERKBODE "TWEË WEGEN" VAN DE
 OUD GEREFORMEERDE GEMEENTE TE EDE

VREES NIET!

Toen zond de koning David heen, en hij nam hem uit het huis van Machir, den zoon van Ammiël, van Lodebar. Als nu Mefiboseth, de zoon van Jonathan, den zoon van Saul, tot David inkwam, zo viel hij op zijn aangezicht en boog zich neder.

En David zeide: Mefiboseth! En hij zeide: Zie, hier is uw knecht.

En David zeide tot hem: Vrees niet, want ik zal zekerlijk weldadigheid bij u doen, om uws vaders Jonathans wil; en ik zal u alle akkers van uw vader Saul wedergeven; en gij zult geduriglijk brood eten aan mijn tafel. 2 Samuël 9 : 5-7

Waar is Mefiboseth? In het huis van Machir, het huis van koophandel. Daar leeft hij alsof hij helemaal niet kreupel is. Hij zit in Lodebar, het pesthuis, maar hij leeft daar, alsof het een huis is zonder pest. Als we gezond zijn en genoeg te eten hebben, is het alleen maar jammer dat er een dood en een eeuwigheid is. Er was eens een keizer, die zei, toen hij op sterven lag: *'Laat God mijn plaats in de hemel maar aan een ander geven, als Hij mij de troon maar laat houden.'*

Zo is de mens van nature en niet anders, al doet hij zich anders voor. De wereld kan voor ons alleen maar een pest zijn, als we zelf een zondepest worden en alzo een voorwerp worden voor het bloed des kruises.

'Toen zond de koning David heen.' Wat hiervan David staat, geldt ook van de Vader, van Wie de Zoon zegt: *'Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke'*; Johannes 6:44.

'Toen zond de koning David heen, en hij nam hem uit het huis van Machir.'

Hij liet hem dus halen. Zoals David hier de eerste was, alzo is God altijd de Eerste, maar ook de Laatste. Wij kunnen niet met God beginnen, maar God kan nog met ons beginnen. Wonder boven wonder als Hij dat zou doen!

David nam hem! Ziba kreeg in het geheel geen opdracht met Mefiboseth de zaak te bespreken of met hem te onderhandelen. David nam hem, want anders had Mefiboseth toch 'neen' geschud.

Wij willen wel bekeerd worden, maar dan in het huis van Machir blijven. Neen, het moet niet minder met ons worden, maar alles moet blijven zoals het is. David nam hem, want hij had een koninklijk recht op hem. Zo heeft God een Goddelijk recht op al Zijn schepselen. Hij moest dat huis, de wereld, uit. *'Saul, Saul wat vervolgt gij Mij!'* Daar lag hij, het was al gebeurd.

Mefiboseth wordt gezet op de koninklijke wagen, die voor hem een lijkwagen was, want hij meende, dat alles wat met hem gebeurde ten dode zou zijn. Zijn grootvader was immers een vervolger van David geweest? Hij behoorde tot dat koninklijke zaad, waarvoor niet anders gold dan de wet des doods.

Het gaat van dat pesthuis naar het rechthuis. En dan naar het lijkenhuis. De reis is naar Jeruzalem, de plaats waar Mefiboseth gevallen is. De 'reis' gaat naar het Paradijs, waar wij door de zonde verlamd zijn geworden ten goede. Ik ben in zonde ontvangen en geboren. Waar de zonden begonnen zijn, is de verlamming, de onmacht ten goede begonnen. Daar is het begonnen dat we geneigd zijn tot alle kwaad. Hoe moet de

consciëntie en de zonden in Mefiboseth gebruld hebben. In zijn hart hebben ze geroepen: *'David is uw rechter! De wet eist voor de overtreders de dood voor het leven, ziekte voor gezondheid, de hel voor de hemel en de vloek voor de zegen!'* Dus was het voor Mefiboseth een verloren reis. Dan blijft er een vertoornd God en een verterend recht over: *'Rechtvaardig verloren! te laat! te laat!'*

Hoe lang de reis naar Jeruzalem duurde, wist Mefiboseth niet, want hij zag alleen maar zonde, dood en hel. Hij was van het geslacht Sauls en moest dus naar de wet der koningen omgebracht worden. Het werk van zijn vader Jonathan, namelijk het verbond tussen hem en David, lag voor Mefiboseth bedekt. Daarvan zag hij niets, en daarop kon hij ook niet hopen, want het Evangelie is bedekt in degenen die verloren gaan.

Men zal eerst goed weten, wat wet en zonde is, voordat het Evangelie ontsloten wordt in de vergeving der zonde, want God verhaast Zijn genade niet. Daarvoor zal grondig plaats gemaakt worden door Mozes, zodat de waarheid vervuld wordt: *'Uit deze boom geen vrucht meer in der eeuwigheid!'*

Tenslotte komt Jeruzalem, waar zijn rechter woont, in het gezicht. Het schreeuwt in die man: *'Verloren! Verloren! Dit is uw laatste reis, waarvan het eind de dood is, die u door zal zenden naar de eeuwige dood, waar voor u geen redding meer mogelijk is!'*

'Als nu Mefiboseth, de zoon van Jonathan, de zoon van Saul, tot David inkwam.'

Nu staat de naam Jonathan voor de naam van Saul, want het was een verbondskind, dat krachtens het verbond behouden moest worden. Krachtens het verbond der genade, dat de Vader met Christus de Middelaar Gods en der mensen gemaakt heeft, wordt de Kerk zalig. Hij is de zoon van Jonathan, maar ook van Saul. Een verbondskind krachtens Jonathan en een verbondsbreker krachtens Saul en Adam.

Hij kwam niet tot David in met een bede, want daar was niets meer te bidden. Mefiboseth was met alles aan het eind. Mefiboseth behoefde alleen zijn vonnis maar te aanvaarden. Ja, toen hij dat mocht doen, was Mefiboseth weg, rechtvaardig weg, voor eeuwig verloren. Toch zal hij door recht voor eeuwig behouden worden. Hij zal beide ervaren: een verdoemend recht, maar ook een verzoend recht.

'Tot David inkwam.' Hij was, waar David hem hebben wilde. De Kerk komt op de plaats, waar God haar hebben wil, om ze te maken zoals ze zijn moeten door de afwassing der zonde. Dan laten zij zich wassen. Zij doen hier niets meer, maar liggen lijdelijk verslonden in de deugden Gods. Zij hebben het hier niet meer over hel of hemel, want ze liggen geheel aan de zijde Gods. De Kerk kan hier eeuwig blijven liggen, zonder vragen. Het is goed wat God doet, en wat Hij laat. Zij zoeken niet meer zichzelf, geen Jezus en geen Borg. In dit *dodelijkst tijdsgericht* hebben zij alleen aan God genoeg.

In de rechtpasserende daad gaat God als Rechter voorbij de zondaar, in Wiens deugden de zondaar weggezonden is. Hier is God alleen met de zondaar en de zondaar alleen met God. Hoe lang dit duurt, weet ik niet, want hier is geen tijd meer. *Hoe zal Ik u onder de kinderen zetten*, zonder verdoemenis, maar met een behoudenis door recht? Dat zoete recht, dat lieve recht, dat eeuwig recht is en blijft. Als het doel Gods met de zondaar niet verder lag, zouden wij daar eeuwig kunnen blijven liggen, bewonderend wat God doet en laat.

Luister naar wat David zei tegen die lamme Mefiboseth: *'Mefiboseth!'* Hoezeer dit sneed door de ziel van Mefiboseth, laat zich niet beschrijven en ook niet zeggen. En hij zeide: *"Zie, hier is uw knecht"*.

Mefiboseth, op zijn aangezicht ter aarde, als aarde op aarde liggende, niet anders verwachtende dan de dood, en voor wie David ondanks dat toch goed was, zeide: *'Zie, hier is uw knecht'*.

Uw knecht, die zich onderwerpt aan u ten leven of ten dode. Ik ben uw knecht, al zal ik er niet meer zijn, want uw wil is goed, en wat u met mij doet, het is alles recht en goed. *Zie hier uw knecht*, die niet weglopen kan; maar al kon ik het, zou ik het nog niet doen. Het is een totale overgave aan de Rechter en een overname van de vloek Gods. Hier is een rechtvaardig God zoet, ook al is Hij onze Rechter. Hoe lang dit duurt, weet ik niet, want ik kan geen tijd bepalen. Ik las eens van een man die zeker op zijn horloge gezien had, toen hij onder dat recht kwam en toen hij er onder vandaan kwam had hij dertien uur onder dat recht gelegen had. Ik dacht: 'Onzin! Men is daar zelf niet meer, want daar is alles God en eeuwigheid, en verder niets'.

'En David zeide tot hem: "Vrees niet". Vrees niet, noch de dood, want die is overwonnen; noch de hel, want die is geblust; noch de schuld, want die is betaald; noch de toorn Gods, want die is gestild; noch de duivel, want diens kop is verbrijzeld. Ziet, daar hebt u de openbaring van het verbond tussen David en Jonathan, waarin Jonathan, zijn vader, behoudenis gezocht heeft voor hem, voordat hij gevallen was. Zo was Mefiboseth al in dat verbond opgenomen, voordat hij het zelf wist. Wat had hij met die verbondsopenbaring moeten doen, als hij er geen onderwerp voor gemaakt was? Nu alles verloren en kwijt is, is dat verbond voor hem des te wonderlijker. Het was net op tijd!

Zo zal ook de Middelaar nooit te vroeg, maar ook nooit te laat geschonken worden. Men ziet die tussentredende Borg, tussen God en de zondaar staande, door het geloof klaarder en helderder dan hetgeen men met het lichamelijke oog ziet. Men ziet Hem en hoort Hem tot de Vader spreken: *'Al het Mijne is zijne, en al het zijne is Mijne! Al zijn ongerechtigheid is de Mijne en Mijn gerechtigheid is de zijne!'*

Men ziet dan het strenge aangezicht van zijn Rechter veranderen in een vriendelijk, liefelijk en vergevingsgezind aangezicht, want de Rechter ziet de zondaar in Zijn Zoon blank, rein, wit, zonder vlek en rimpel, gewassen zijnde in Zijn bloed: *'Ik zie geen zonde meer in Mijn Jakob en geen overtreding in Mijn Israël!'*

De schuld weg, de vloek weg en de eis der wet weg, want de wet is ontwapend. Paulus zegt: *Ik ben door de wet aan de wet gestorven*. Het einde der wet is Christus.

En David zeide tot hem: *"Vrees niet, want ik zal zekerlijk weldadigheid bij u doen, om uws vaders Jonathans wil."* Volk, het is alles om, uit en door Christus, de meerdere Jonathan, Die dat verbond met Zijn bloed en dood bevestigd heeft. De dood van Christus maakt de Kerk vrij. *Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft*; Galaten 5:1.

"En ik zal u alle akkers van uw vader Saul (mag ik Adam schrijven?) wedergeven." De akkers, het land, zijn het beeld van de goede werken, die een stuk zijn van de heiligmaking. *Want zij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen*; Efeze 2:10. Alles wat zo'n Mefiboseth verloren heeft, die ganse erfenis, wordt in Christus weder ontvangen. De schenking gaat voor de aanneming! Het verloren beeld Gods wordt onverbreekbaar terug ontvangen. Wat in de staat der rechtheid wel kon, een

breekbaar goed ontvangen, dat kan in de staat der genade niet: het goed dat men daar *om niet* ontvangt, is onverbreekbaar onbreekbaar.

'En gij zult geduriglijk brood eten aan mijn tafel.' Verbondsbloed zaligt de Kerk, en met Verbondsbrood worden ze verzadigd aan dezelfde tafel, waarvan het Hooglied van Salomo zegt: *'Terwijl de Koning aan Zijn ronde tafel is, geeft mijn nardus zijn reuk.'*

Dit alles ging het verstand van zo'n lamme, onnutte man te boven. In geestelijke zin gaat dit ook het verstand der engelen te boven, die wel begerig zijn in te zien, maar het nooit zullen doorzien. Gerekend op een welverdiende straf, en nu door de dood van die meerdere Jonathan een welverdiende zaligheid! In plaats van een welverdiende hel een welverdiende hemel vol gerechtigheid en zaligheid!

'Vrees niet.' Geen vrees meer! De gehele verloren erfenis terug ontvangen, en vervuld met een kinderlijke vrees. Verenigd met Hem, en alzo uit het waarachtige geloof werken te mogen doen der bekering waardig. Mefiboseth kan het niet op. Zijn hart is vol. *Een volle beek van wellust maakt hier elk, die dat ontvangt, in liefde dronken.*

Ze hebben menigmaal gedacht te sterven en naar de hel te gaan, want de schuld was te groot en de last der zonden te zwaar. Christus alleen blijft over! Christus weet wel raad met de zonden. Hij wast ze af in Zijn bloed en werpt ze weg in een zee van eeuwige vergetelheid. Dan mogen ze zitten aan de verbondstafel in de kracht van de verbondsdood van Jezus Christus en Die gekruisigd.

AAN DES KONINGS TAFEL

Toen boog hij zich, en zeide: Wat is uw knecht, dat gij omgezien hebt naar een dode hond, als ik ben?

Alzo woonde Mefiboseth te Jeruzalem, omdat hij geduriglijk at aan des konings tafel; en bij was kreupel aan beide zijn voeten. 2 Samuël 9: 8-13

'Toen boog hij zich.' Hoe diep hij zich boog, weet ik niet. Hij boog zeer diep, maar niet te diep. Zalig, zalig niets te wezen! De vrije genade zij geprezen! Dit is een buigen in de liefde, een wegsmelten in smart en liefde, de bittere droefheid met de zoetste blijdschap des Heeren. Deze liefde kan zo sterk zijn, dat de krachten des lichaams het zouden begeven en zij aan de mond van Christus voor eeuwig de hemel in gekust worden.

Als men ooit hemelsgezind is, is men het wel hier. Die meerdere Jonathan is alles. Alles is bloed. *Het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen. Door Zijn striemen is ons genezing geworden; Jesaja 53.* Al die striemen zijn dat uitverkoren Zaad ingezaaid geworden, opdat Zijn Kerk vruchten des eeuwigen levens zou voortbrengen. Al die gaten in Zijn lichaam zijn voor Zijn Kerk fonteinen der eeuwige barmhartigheid Gods. Al het bloed, dat van het kruis op de aarde vloeide, loopt in de vuilste zondaar onder het kruis.

'Toen boog hij zich.' Hij boog zich dieper dan de eerste maal. De eerste maal toen hij zich neerboog, zei hij: *'Zie, hier is uw knecht'* (vers 6); maar nu verbrijzeld door de liefde, komt er niet alleen een knecht, maar ook een dode hond voor de dag.

"Wat is uw knecht, dat gij omgezien hebt naar een doden hond, als ik ben?" Mefiboseth wilde zeggen: *'Hoe kan dat?'* Ja, het kon niet, maar het is toch aan zo'n dode hond gebeurd. Een dode hond koopt niemand, want die heeft geen kijkers. Men graaft voor een dode hond een put en werpt hem daarin, want daarin hoort hij. Maar hier ontvangt een dode hond, die nooit anders gedaan heeft dan tegenwerken, de tegenwoordigheid des konings. Niets heeft Mefiboseth gedaan, en toch is alles in hem en aan hem gedaan. *Door U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen!*

Waar de rechtvaardigmaking plaatsgevonden heeft, moet de heiligmaking volgen. *'Toen riep de koning Ziba.'* (vers 9) Daar was voor Ziba nog meer te doen. Ziba krijgt de taak Mefiboseth te onderhouden, te helpen in zijn hulpeloosheid en te onderwijzen in hetgeen David hem opdraagt. *Want Hij* (de Heilige Geest) *zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen;* Johannes 16:14. De Heilige Geest heeft het in de raad des vredes op Zich genomen al de gegevenen des Vaders op grond van het verbondsbloed van dood levend te maken, en ze onderwerpen te maken voor Bethlehem, van Bethlehem naar Golgotha te leiden, ze af te snijden van de oude Adam en ze in te lijven in de tweede Adam, gerechtvaardigd wordend in Zijn opstanding. Het doel van de arbeid der wet door de toepassing des Heiligen Geestes is de ere Gods en de verheerlijking van Zijn Goddelijke deugden.

Ook het huis des konings staat open voor Mefiboseth. De ganse hemel is voor Zijn Kerk. Christus geeft Zijn volk niet wát, niet véél, maar alles, want ten laatste geeft Hij Zichzelf, en dat is genoeg voor de tijd en de eeuwigheid. De Heilige Geest zorgt voor honger en dorst, hen ontdekkende aan hun inwendig verderf, de erfsmet, het troetelnest en de kwekerij der zonden, die ze meedragen, als het goed is, tot een gezegende ballast.

'En Ziba zeide tot den koning: Naar alles, wat mijn heer de koning zijn knecht gebiedt, alzo zal uw knecht doen.'

Ziba was het er dus mee eens. Hij wilde alles doen, wat David zei. Nog meer is de derde Persoon, die grote Kinderleider, het ermee eens alles te doen tot een dagelijkse doding en afsterving van de oude mens in Zijn Kerk, om haar den beelde des Zoons in Zijn lijden gelijkvormig te maken; door lijden te heiligen, en haar te leren niet door gevoel, maar door het geloof te leven. Eén van onze oudvaders zegt: 'Wij hebben geen gevoelsbijbel, maar een geloofsbijbel.'

'Mefiboseth nu had een kleinen zoon, wiens naam was Micha.' Micha betekent: Jehovah is God! Dat heeft hij ondervonden. *De IK ZAL ZIJN, DIE IK ZIJN ZAL.* Die bij alle veranderingen geen wezensverandering kent, maar wel veel werksveranderingen.

'En allen, die in het huis van Ziba woonden, waren knechten van Mefiboseth.' Het ganse huis van Ziba, Ziba en zijn zonen, moest Mefiboseth dienen. Alles was dienstbaar ten goede aan Mefiboseth. Zo moeten voor de Kerk alle dingen meewerken ten goede, zelfs de kennis der zonden, maar niet de lust der zonden, want de genade Gods heeft geen lust in de zonden, maar verlaat alle zonden. De liefste en de grootste zonden doodt ze en ze roept om bewaring voor de zonden. De bewaring voor de zonden is niet minder groot dan de vergeving der zonden.

'Alzo woonde Mefiboseth te Jeruzalem, omdat hij geduriglijk at aan des konings tafel; en hij was kreupel aan beide zijn voeten.'

Mefiboseth bleef lam, ook nu nog aan de verbondstafel. Hij bleef kreupel, maar daar gaf David niet om. Hij woonde te Jeruzalem, dat heenwees naar het hemelse Jeruzalem, de plaats der eeuwige rust. Hij at geduriglijk brood aan Davids tafel. Hij behoefde niet anders te hebben dan honger en dorst. Honger en dorst moet de Heilige Geest werken in Zijn Kerk, want anders heeft ze smaak genoeg in haar bekering of rechtvaardigmaking. In ons gevoel is er meer honger dan brood, meer sterven dan leven.

Gisteravond heb ik in Langbroek gepreekt. Ik had er helemaal geen zin in. Ik was boos op die ouderling en zijn vrouw, die met sterk aandringen mij gevraagd hadden, zodat ik tenslotte 'ja' zei. Ik heb de hele reis niets tegen mijn vrouw gezegd, want ik had een brandende hel van nijd en vijandschap in mijn binnenste, niet wetende waarover ik preken zou. Ik dacht eerst over het Hooglied van Salomo te handelen, maar alle duivelen in mijn hart barstten los en riepen: 'Moet jij uit het Hooglied preken? En was ik nu maar gezonken in het laagste lied, Psalm 38:

*'k Ben, door Uwe wet te schenden,
krom van lenden!'*

Ik was echter niet krom, maar ik liep rechtop met een groot recht en geen schuld. O, ellendige, dwaze, hardnekkige zondaar, die ik was en nog ben! Die mensen bij wie wij moesten zijn en altijd geweest zijn, waren vriendelijk tegenover zo'n brombeer. Ze zetten het beste voor ons om te eten.

De ouderling vroeg: 'Wat zullen we lezen?' Ik zei, dat ik uit het eerste hoofdstuk van het Hooglied dacht te preken. Maar het was of de hele hel losbrak. Ik werd van dat Hooglied afgeslagen naar Psalm 130 vers 3 en 4. *"Zo Gij, Heere, de ongerechtigheden gadeslaat; Heere, wie zou bestaan? Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt."* En wat deed die zoete God in Christus? Een stinkend kreng helpen, en nog persoonlijk bedienen ook.

O mijn God, hoe zal ik U bedanken! Dat de kennis der zonden altijd weer plaats moet maken voor een Voorbidder, en dat voor één, die niet bidden wil. Vloeken, ja dat was wel gegaan. O mijn God en Zaligmaker, wat moet Uw zoete bloed toch dierbaar zijn, om zo'n zwarte hel blank te maken!

Mijn ziel begon er ook nog naar te verlangen eens de kroon te mogen werpen voor geen andere voeten dan voor de voeten van Hem, Die de bruid noemt: *'Mijn Liefste is blank en rood, Hij draagt de banier boven tienduizend'*.

Weet ik niet te beginnen, ik weet ook niet op te houden. Een vreemd mens! Ik ken mijzelf niet en weet ook van tevoren niet hoe God Zijn ambtsbelofte waar zal maken: *'En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld'*.

Toen wij weer in huis kwamen, zei ik tegen de ouderling en zijn vrouw: 'Ik zal u eens wat zeggen. Ik wilde niet preken, want ik was nijdig op u en uw vrouw, omdat jullie mij overhaalden nu hier te komen preken, vóór de afgesproken datum, waarop ik weer zou beginnen. Als ik nu tegen jullie gezondigd had, zou ik jullie om vergeving gevraagd hebben; maar ik heb tegen God gezondigd, Die het mij vergeven heeft. Maar nu bedank ik jullie, dat je mij gevraagd hebt.'

Zo gingen wij weer naar huis, met een Hanna verblijd, omdat Hij, Die ons zo menigmaal verlost heeft, nog eens verlossen zal met zo'n grote verlossing, dat wij nooit meer verlost behoeven te worden.

Mefiboseth was kreupel aan beide zijn voeten, dus hij kon niets doen. Maar hij hoefde ook niets te doen. Hij kon wel van zijn stoel vallen, maar er niet meer opkomen. Dit

zal zo blijven, totdat de dood die kreupele Mefiboseth zal brengen in het hemelse Jeruzalem, waar geen kreupelen en geen dode honden zullen zijn. Daar zijn geen lammen te vinden. Daar is het eeuwig onmogelijk zonden te zien en van zonden te horen.

De Heere ontdekke u aan de oorzaak van uw ziekte, namelijk de zonde, en lere u kennen de Fontein, Die geopend zal zijn voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinheid.